

ISSN 2284-595X
ISSN-L 2284-5941

Actualis

Revista Liceului Teoretic Ioan Slavici - Panceu

Nr. 5

18 ianuarie 2014

Revistă de atitudine liceală, decentă și înțeleaptă !

PROFIL LICEAL

Ora perfectă - p 2
Talent de clarvăzător - p 3
De ce nu mai citesc elevii - p 4
Liceenii de astăzi:
o generație blazată - p 5
Apocalipsa în viziunea
unui licean - p 8

EU-RO

Elveția - p 9
Teatrul Municipal
Maior Gheorghe Pastia Focșani,,
p 11

IN EXTENSO

Lumea dintr-o altă
perspectivă - p 15
La mulți ani, LIS! - p 16
Scrisoare din nord - p 17

PROCOMUNITATE

Impact „Perfect LIS” - p 18
Istoricul orașului Panciu - p 21



ZOOM CULTURAL

Dragostea în vremea holerei - p 35
Ghidul nesimțitului - p 36
Cronică teatrală - ZIC ZAC - p 37
Cronică de film:
- La vita e bella - p 38
- Poziția copilului - p 39
Vama Veche - p 40

EX-CATHEDRA

„Adam și Eva”
- Liviu Rebreanu - p 29
Triunghiul Bermudelor - p 31
Mary* - „Chopons nos rêves” - p 32

CÂNTECUL MUZEI

Proză - p 23
Poezie - p 27



EDITORIAL - p 1

ZODIA ELEVULUI

10 lucruri pentru care e COOL să fii
LIS-ean - p 41
Cum să devii cel mai popular din liceu - p 43
Adolescentul despre sine... - p 44
Părinții între autoritate în exces și lipsa
autorității - p 45
Job Shadow Day - p 46
Schimb de tineri România - Italia - p 48
Clișeele: simple vorbe? - p 50
O poveste de dragoste - p 52



Scrisoare (imaginară) către domnul Slavici

Dumneavoastră, domnule Slavici, ne-ați lăsat pentru totdeauna comoara cea mai de preț, Moralitatea... Dar ce nevoie mai e astăzi de valori, de spirit, de onestitate...

Mă plimb pe holul liceului și mă simt străin printre ceilalți. Ji privesc și încerc să le ghicesc gândurile. Care asta e lumea pe care ați visat-o pentru noi?

Vă întrebati cine sunt: adevărul este că nu știu cine sunt. Atât aș putea spune despre mine: sunt omul tânăr și bulversat al secolului 21. Atât. Mă aflu acum la granița dintre copilărie și maturizare, cu pasul grăbit spre a descoperi viața, dar cu piciorul pregătit oricând să frânez și eventual să dau înapoi spre trecut.

Cum să reușesc să-mi conturez valorile, ambițiile și prioritățile?

Familia e reperul meu moral, spiritual. Când pătrund în lumea de afară, mă întreb cine este intrusul: eu sau restul? Lumea mea e întoarsă cu susul în jos, iar jungla umană care se dezlănțuie dincolo de ușa casei mele nu are reguli.

A trecut un secol de când și dumneavoastră, probabil, vă întrebati aceleași lucruri. Pe scară istorică, un secol nu ar fi atât de mult, dar secolul acesta a izbit România de toate zidurile, din toate unghiurile. De unde să mai aibă forța necesară să lupte? Ce să mai înțeleagă această țară din toate acțiunile noastre nehotărâte care ne duc spre un cataclism? Oamenii nu se schimbă. Toți au rămas la instinctul primar de a avea și atât. Așa a fost și va fi mereu: fugim după tot ceea ce ne dă la un moment dat plăcere. Fugim după bani, faimă și oameni care nu ne vor aprecia niciodată. Ne limităm la prezent și lovim cu putere în solul care fixează rădăcinile viitorului. Sunt conșvins, domnule Slavici, că ați fi dezamăgit să vedeți cât de mult s-a îngropat acest popor, într-un secol, în propria-i cenușă. Ar trebui să vedeți că ceea ce ați surprins dumneavoastră sau domnul Caragiale în propriile scrieri, astăzi este la fel de actual. Unii își cumpără mașini scumpe, dar nu au autostrăzi pe care să le conducă. Alții poartă hainele unor designeri ale căror nume nici nu știu măcar să le pronunțe. Astăzi, să muncești a devenit o rușine, valoarea și integritatea au fost detronate scandalos de mediocritate și nedreptate.

A nu munci și a avea - recunoaștem idealul societății actuale! Ce rost are să ți se explice că adevărul și stima de sine dau frumusețe unui om, când televiziunea, presa în general nu promovează decât non-valoarea și minciuna? Cum să-i vorbești unui tânăr despre Iorga, Enescu, Grigorescu, Vuia, Caragiale, Blaga sau Eminescu, când el le asociază importanța cu valoarea bancnotelor pe care sunt imprimați? Cum să încerci să-i faci pe tinerii de astăzi să nu se propage în toate colțurile lumii, când toate statele cumpără inteligență, numai România nu?

Cu ce am greșit, domnule Slavici? Vă întreb, ce învățăm noi, tinerii, de la societatea actuală? Ce proiecții de viitor să-ți faci când trăiești într-o astfel de lume? Cum să te conturezi sau să ieși la suprafață din acest ocean rece, când în jurul tău, toți te țin de cap și te îneacă înapoi? Cum să te salvezi dacă pe lângă tine nu sunt decât alte milioane de oameni, la fel de deznădăjduiți și nicio plută de salvare?

Cum să știi cine ești, ce vrei, ce speră, ce-ți dorești?

Știu, domnule Slavici, că prezentul ne este blocat. Dar mai știu că avem șanse ca împreună, noi, tinerii, să putem schimba viitorul. Nu cred că ceea ce am descris reprezintă idealurile dumneavoastră pentru țara noastră. Dar mai cred că noi ne putem trezi. Putem să scuturăm această țară de cenușa întunecată ce o acoperă acum și să ne promovăm valorile, să învățăm să fim onești. Sunt unul dintre puținii români care încă speră și crede în România. Dacă aș avea o putere de neimaginat, aș lua-o în mâini și aș storce într-un ocean al neîntoarcerii infinite, toată non-valoarea, nedreptatea, mediocritatea, lipsa respectului și a integrității! Sunt conșvins că atunci ar fi un nou început.

Spuneți-mi, domnule Slavici, cine suntem, noi, tinerii? Cum ne putem salva?

Un tânăr al vremurilor de astăzi

Ora perfectă

Ora perfectă - un vis? Noi, adolescenții, mereu suntem nemulțumiți, pare că nimic nu e pe placul nostru, că nimeni nu mai știe ce vrem, nici măcar noi. O mare problemă a noastră ar fi ... școala! O tratăm ca pe cel mai mare inamic, când de fapt ea are rolul de a ne forma și de a ne educa. Întotdeauna spunem că urâm anumite materii, că orele la școală sunt plictisitoare, dar nu facem nimic să ieșim din această monotonie. Idei am avea, însă ne închidem în noi și asta ne împiedică să ne manifestăm dorințele.

Cred că un prim lucru care ar putea constitui ora perfectă este sala de clasă, care bineînțeles, ar trebui să fie echipată cu resursele materiale de care elevii au nevoie: tablă, bănci, și scaune în stare bună, tablă interactivă, calculator, internet. Profesorul trebuie să fie competent, ingenios, astfel încât metodele folosite de acesta pentru a predă să nu fie plictisitoare, ci atractive și motivante pentru elev. Și nu în ultimul rând, elevii trebuie să-și manifeste interesul față de lecții și să aprecieze eforturile depuse de cadrele didactice. Să ne gândim că am avea ocazia de a decide cum să decurgă o oră perfectă la liceu, că toate ideile s-ar lua în considerare astfel încât ora să fie pe placul tuturor. Mi-am întrebat colegii cum își imaginează această "oră perfectă" și am primit diferite răspunsuri:

"O oră perfectă cred că este aceea în care toți se simt bine și în largul lor, atât profesorii, cât și elevii. O bună comunicare îmbinată cu moduri cât mai interesante și diferite de a susține ora de curs ar fi cea mai eficientă modalitate prin care elevii ar fi stimulați să privească într-o manieră mai bună școala. N-ar mai trebui să existe acel stres cu privire la note, mi se pare că în ziua de astăzi se pune prea mult accent pe ele și se neglijează ceea ce este cu adevărat important: cu cât și cu ce a reușit elevul să se aleagă în urma studiului unei materii,



foto: Razvan CRUCEANU
clasa a X-a B

ce competențe a dobândit."

"Referitor la întrebarea ta, mă gândesc că ar fi mai bine dacă ar fi înlocuit predatul clasic cu o discuție liberă, în care să fie implicați și elevii, nu doar să scriem ce ni se dictează. Cu siguranță am înțelege mult mai bine dacă s-ar și aplica ceea ce ni se predă, adică să avem ore practice."

Dar ca întotdeauna, există și opinii contrare, care în fața vin de la elevii cu un simț al umorului dezvoltat:

"Profesorii să întârzie mereu 10-15 minute, să vină la ore cu zâmbetul pe buze și să spună bancuri, să ne lase să ascultăm muzică și să înceapă să predea lecția în ultimele 10 minute din oră, iar notele să fie puse 'din burtă'." Există în liceu și elevi foarte organizați, care au o părere clară despre acest subiect:

"Sună clopoțelul de intrare, profesorul intră în clasă cu 5 minute întârziere. Vine la catedră, face o glumă

bună, după care face prezența și observă că sunt elevi fără note. Îi ridică în picioare, le pune câteva întrebări ușoare și, pentru nota maximă încă vreo două întrebări puțin mai grele. După care ne predă lecția într-un stil cât se poate de amuzant și clar. Cum sună clopoțelul, acesta iese din clasă. Important e ca profesorul să nu fie nervos când intră la ore. "

Pare o modalitate practica-
cată în zilele noastre.

Sunt de acord cu părerile
colegilor mei, dar aş putea spune
că există o singură problemă: se tot
aude că perfecţiunea nu există! Şi
că oricât ar încerca profesorii, ori-
cât am încerca noi, niciodată nu
vom reuşi să facem în aşa fel încât
să existe o 'oră perfectă', o oră pe
placul tuturor, deoarece gusturile,
preferinţele, diferă cum nici nu ne
imaginăm. Mereu vor exista lucruri
care vor ieşi din tipar, însă cu puţin
efort, putem schimba ceva, putem
învăţa din plăcere, nu doar din obli-
gaţie. Oamenii sunt imperfecti, aşa
că nici rezultatul faptelor acestora
nu este unul tocmai perfect; viaţa
este imperfectă şi prin urmare tot
ce îi aparţine este la fel! Vom putea
vreodată să avem o oră perfectă?
Şi dacă o vom avea, vom şti să o
apreciem? Cu implicare şi dorinţă,
orice este posibil!

Elena-Cristina PÎSU
clasa a XI-a D



foto: Elena-Cristina PÎSU,
clasa a XI-a D

Talent de clarvăzător

(Ce voi fi peste 10 ani?)

Nu e vorba de nicio pute-
re de clarvăzător, e doar pasiune şi
determinare. E ceea ce îţi doreşti,
e ceea ce te visezi, idealul pentru
care lupti. E ca şi cum alegi cele
mai bune piese pentru a construi
puzzle-ul viitorului tău ce se îm-
bină perfect cu speranţele tale. 10
ani poate par radical de schimbă-
tori pentru un elev nehotărât, pen-
tru acel elev care nu are un scop

de atins. Însă sunt multe căi ajută-
toare care te pot ghida către o pro-
fesie. Gândeşte-te doar la banalele
întrebări: : "Ce vrei să te faci când
vei fi mare?" sau "Ce materie îţi
place cel mai mult?".

Primul răspuns vine din
subconştient. Apoi analizând, con-
ştientizezi că acea materie prefera-
tă te poate îndrepta către o pro-
fesie dorită sau anumite aptitudini

te fac să vezi şansele reuşitei. Există
întotdeauna un concurent subtil:
ceea ce am putea face. Cei mai
mulţi pierd această cursă făcând
mai puţin decât ce ar putea face.
Pe lângă talentul propriu-zis se mai
adaugă şi dorinţă, perseverenţă şi
mai ales multă încredere în forţele
proprii.

Toate aceste lucruri alcătuiesc harul unui așa zis "clarvăzător" decis în privința alegerii lui de mai târziu. Acești 10 ani reprezintă doar un reper, sunt punctul de inițiere în viață pe picioarele tale, conștient și independent. Cei care reușesc, nu doar că se tem ca fiecare dintre noi, dar



foto: Răzvan Marian CRUCEANU
clasa a X-a B

pot fi chiar îngroziți de teamă, însă sunt și mai îngroziți de perspectiva trăirii restului vieții cu aceeași teamă, dar și regret, că putem să ne îndeplinim orice ne propunem, pentru că noi suntem creatorii gândurilor noastre, a acțiunilor noastre, a întregii vieți!

De ce (nu) mai citesc elevii

Să asculți, să privești e mai simplu. Să simți trece de bariera ochilor sau a urechilor și pătrunde în suflet, în minte. Așadar, de ce (nu) mai citesc elevii? Prind curaj să scriu despre categoria fără paranteze. Ea pare să se răstrângă de la o zi la alta, de la o generație la alta sau de la un pas la altul pe care îl face tehnologia. Această „specie” de elevi (folosind ghilimele de rigoare) se află în situația dispariției. Așa cum vorbim de fauna sau flora din același impas, care pare să piară chiar sub ochii noștri, așa vorbim și de elevi. Ambele cazuri, sunt victimele greșelilor pe care le facem tot noi, oamenii. Din dorința de a avansa,

de a pătrunde spre noi orizonturi, uităm ceea ce este mai important: trăirea. Cu siguranță, tinerii despre care vorbesc, sunt printre puținii pe care îi vei vedea cum li se luminează ochii atunci când trec pe lângă vitrinele unei librării sau bibliotecii. Își vor pune întrebarea „*Oare ce au expus săptămâna aceasta pe raftul cu noutăți?*” și pentru că nu doresc să aibă enigme, pătrund tainic, pios în lumea cărților. Respectă liniștea, își închid telefoanele, trec subtil pe lângă ceilalți cititori și ating cu același respect paginile proaspăt tușate ale cărților. Se așază tacit pe canapelele moi, comandă un ceai de levănțică și lecturează ... Trec

ore, dar nu simt. Se regăsesc cu totul în acele pagini și se întreabă „*Oare m-a avut pe mine model când l-a gândit pe protagonist?*”. Nu! N-au fost ei. Doar că, ei știu să respecte atât de mult o carte, încât atunci când o citesc, uită de propria persoană. Bineînțeles, sunt și cărți care nu îi atrag, dar cu același respect, le vor lăsa pe raft, cu gândul că alți cititori se vor regăsi în ele ... nu ar vrea să le răpească momentul. Acești elevi sensibili sunt puțini. Ei citesc pentru că păstrează în suflet respectul, sensibilitatea, puritatea și dorința de necunoscut.

Citesc din respect pentru oamenii care și-au pus sufletul în încercarea de a evoca pagini unice. Citesc pentru că simt că din cărți pot vedea lumea așa cum este, pentru a ști ce fel de oameni îi așteaptă. Citesc pentru că au respect pentru mentorul de la catedră care ora următoare nu poate discuta subiectul operei pentru că niciun elev nu a lecturat-o. Citesc pentru că se simt prea singuri în lumea transparentă în care se învârt zilnic în liceu. Citesc în încercarea de a emancipa tristețele umbre ale tinereții care

uită să folosească hârtia. Și ajungem la întrebarea „De ce nu mai citesc elevii?” Pentru că informația este peste tot. La orice colț de bloc poți accesa o rețea Wi-fi și în câteva secunde poți afla totul despre scriitorul X.

De ce să te străduiești să citești două-trei sute de pagini când poți citi direct rezumatul? De ce să mai cumperi o carte, când poți să cauți filmul. Mai simplu e să privești, să asculți. Cititul implică multe: stare, atenție, imaginație, perseverență, răbdare. Cărțile sunt grele, scum-

pe iar oamenii cu care poți discuta despre o carte sunt din ce în ce mai puțini. Amănuntele unei cărți nu contează. Ce folos dacă scriitorul s-a străduit să descrie nu știu ce personaj pe trei pagini, mai simplu este să vezi imaginea actorului, nu? Aceasta este problema omului modern, implicit a elevului modern: simplitatea și ușurința. „Lasă informația să mă caute, ce rost are să mă îndrept eu spre ea?”

Anda-Livia MERLOIU
clasa a XI-a E

Liceenii de astăzi: o generație blazată

Subjugați sau nu tehnologiei de ultimă oră, închinați superficialității ori incapacității de progres, liceenii zilelor noastre și-au zidit o imagine ce reușește să răspândească tot mai multă stupoare în rândul celor din tabăra generației anterioare. Toți știu că diferențele survenite la un moment dat în mentalitățile celor două categorii amintite au existat de-a lungul întregii istorii, însă ideea conform căreia, în universul tinerilor de astăzi, dăinuie o blazare generală, este ea cu adevărat fondată ?

Se spune că adolescența ar fi vârsta de aur a unui om, în timpul căreia, ar trebui să aibă loc cele mai mari realizări, cele mai înverșunate trăiri, descoperiri, cele mai intense prietenii și aprige decepții. Acum

se petrece procesul de integrare socială, se încearcă depășirea limitelor impuse de adulți, smulgerea din sânul protector al familiei și căutarea unui alt refugiu sufletesc prielnic noilor concepții sculptate în modul de

gândire. Este vârsta marilor elanuri, a participării la progresul social, dar și al nesiguranței, neîncrederii și insatisfacției.

Inactivitatea tinerilor secolului XXI - poate fi ea o trăsătură a adolescenței ?

Bineînțeles că, imediat ce ne plimbăm privirea peste rândurile de mai sus, observăm că însușirea de a fi inactiv nu se înscrie în niciunul dintre ele, ba mai mult, intră în teribil dezacord cu cele enumerate. Adolescentul este copilul-adult ce caută senzații și emoții puternice, dorește să-și desfacă aripile în bătaia vântului schimbării, să se înfrupte

din necunoscut, să-și mențină ideea inoculată de părinți, în timpul primilor ani din viață, potrivit căreia el este într-un tot special. Ei bine, câți dintre noi, adolescenții de astăzi, mai au dorința nestăvilă de a excela într-unul sau mai multe domenii, așa cum bine se întâmpla în jurul anilor `80? Făcând o comparație, putem constata că această

delăsare majoritară a luat proporții consistente până în momentul de față. Tinerii nu par a mai avea țeluri bine stabilite pe care să le atingă indiferent de efort și circumstanțe, precum se întâmpla odinioară, când succesul mult așteptat se iveaua în urma unei îndelungi munci depuse.

Care sunt cauzele?

Cauzele există sub mai multe aspecte, fie că vorbim de influența puternică, de cele mai multe ori negativă, venită din partea mass-media, de disfuncționalitățile pe care le prezintă sistemul de învățământ, starea precară în care se regăsește economia țării, ori lipsa educației religioase în familie.

În primul rând, cu toții am observat cum mass-media a depășit de mult limitele decente, construind în jurul nostru un adevărat zid de incultură și imoralitate, care țintește în principal sufletele tinere, vulnerabile și naive. Lumea încețosată în care se promovează orice altceva în afara valorilor morale și traionice, nu îi dă posibilitatea tânărului să se afirme și să se impună prin ceea ce are bun, lăsându-l să bălțească în mediocritate sufocantă. Obișnuit să trăiască sub înrăurirea exemplului, omul preia ceea ce vede, și, fără o educație atent săvârșită, ajunge să adopte și chiar să susțină criteriile după care societatea actuală se ghidează, prin urmare termenul de ignoranță s-ar confunda repede cu „ceea ce este normal”. Sau, în alte situații, din cauza nepromovării lucrurilor ce merită cu adevărat promovate, scade încrederea în forțele proprii, perseverența, hărnicia, iar premisa „Oricum nimeni nu apreciază” ajunge să fie prezentă tot mai des în mintea acelor care ar dori să schimbe ceva, dar care sunt prea firavi și care, în final, sunt învinși de circumstanțe. Sistemul de învățământ s-a schimbat radical după

perioada comunistă. Profesorul a încetat de mult a fi un model pentru elevi, o autoritate demnă de respect, ori o persoană ce revărsă valuri de cunoștințe dobândite în timpul multor ani de studiu și muncă. În epoca aceasta, concepția pe care o au elevii, potrivit căreia oricine poate deveni profesor fără vreun efort considerabil și faptul că sunt așezați în fața unor dascăli slab pregătiți de la care sunt nevoiți să desprindă învățătură, le sprijină convingerea că nu le este de folos prea multă carte în a deveni ce își propun. La școală, inactivitatea este observabilă, de cele mai multe ori, existând doar un grup restrâns care dorește să se implice și să ia atitudine. Spiritul de inițiativă lipsește ori nu se știe a fi pus în valoare. Consiliul elevilor are ca scop dezvoltarea capacității de asociere și organizare a elevilor, stimularea și sprijinirea lor în domeniul inițierii, accesării și derulării unor proiecte, și implicarea în dezvoltarea comunității școlare și locale, însă din ce în ce mai mult, acestea sunt neglijate ori tratate superficial. Condițiile economice nu sunt nici ele de ajutor tânărului de astăzi. Slujbele prost plătite indiferent de gradul de pregătire și școala absolvită sau chiar lipsa locurilor de muncă înclină de asemenea balanța în detrimentul dorinței, efortului și sârguinței de a realiza ceva, intervenind iarăși delăsarea, mâhnirea, deznădejdea.

Educația religioasă în cadrul familiei joacă un rol capital. Fără un scop bine definit inoculat în mintea copilului, viitorul adult pășește confuz în căutarea făgașului pe care trebuie să-l urmeze în viață, așadar, de cele mai multe ori, adolescenții cad pradă unor preocupări întru totul de prisos, nocive și înșelătoare. Maniera aceasta nouă de a-și petrece timpul riscă să devină un mod de viață. Alcoolul, drogurile, libertinajul, informațiile peste măsură, niciunul dintre acestea nu va construi un om al secolului XXI. Calculatorul, internetul și televizorul au devenit principalele mijloace de recreere, și, din păcate, cele mai des folosite, fie în preluarea informației, fie în comunicare. Utilizate în exces, nu fac altceva decât să nu mai dea copilului sau tânărului oportunitatea să socializeze, consolându-se cu așa-zisele site-uri de „socializare”. El crește în relație cu obiectele și nu mai poate stabili relații cu alți copii sau adulți, nu mai poate exprima ceea ce simte.

Informațiile foarte accesibile astăzi nu-i mai dau șansa elevului să gândească și să-și pună în valoare aptitudinile intelectuale, acestea toate conducând la blazarea lor automată.

Ce ar fi de făcut?

Cred că primul lucru care ar trebui făcut este conștientizarea că ceea ce se petrece astăzi nu aduce numai lucruri bune și încerca-

rea de a sparge globul neștiinței și al resemnării în care ne complăcem. Este esențial să cunoaștem toate punctele de vedere, așadar, următorul

scurt interviu cu elevii Liceului Teoretic „Ioan Slavici” întrunește câteva opinii cu privire la modul în care tinerii aleg să trăiască astăzi.



Ce părere ai despre noua generație și cum ai caracteriza-o în câteva cuvinte?

„Este generația care a trecut în altă generație. Suntem metamorfozați și într-o continuă metamorfoză. În opinia mea, principala problemă a tinerilor din zilele noastre, care le atrage și pe restul, este lipsa comunicării și exprimării sentimentelor. Nu pot accepta ideea blazării. Suntem oameni și oamenii sunt construiți pe sentimente. Zicala "toți pentru unul și unul pentru toți" s-a transformat

în "eu pentru mine", iar încredere și compasiune poți primi doar de la persoane pe care le poți număra pe degetele de la o singură mână. Mi-aș dori ca și părinții să citească acest articol și să constate că o parte a problemelor noastre, ale tinerilor, sunt și datorate lor. Trăim în secolul vitezei iar viteza care i-a cuprins, îi face să uite uneori de noi și de problemele noastre, iar de ei avem cea mai mare

nevoie. Ei sunt primii ce ar putea face un pas în schimbarea

comportamentului generației de astăzi. ” spune eleva din clasa a XI-a, Anda M.

O altă părere, susținută de fosta elevă a LIS, Alexandra P., punctează și alte aspecte : „Din punctul meu de vedere, noua generație este una leneșă, obișnuită să primească totul fără muncă, incapabilă să mediteze asupra viitorului, lipsită de valori morale, care se ghidează prost, spun eu, după dictonul *Trăiește clipa!* și care, dacă nu va lua atitudine și nu se va trezi din somnul ignoranței, se va atrofia.”

Susții ideea că generația noastră este o generație blazată?

„Nu o susțin, întrucât depinde de fiecare persoană în parte. Sunt atât oameni care vor

să schimbe ceva, cât și oameni care se complac în situația lor și, cum în fiecare pădure există și uscături, nu cred că este corect să se generalizeze” afirmă elevul din clasa a XI-a, Cosmin D.

Crezi că tinerilor de astăzi le lipsește spiritul de inițiativă?

„Sunt tineri și tineri... Unii au spirit de inițiativă, alții nu. Eu cred că majoritatea celor ce "stau în umbră" se tem de eșec, de respingere sau de critică. Nu cred că

există vreo persoană fără idei, însă sunt multe cărora le lipsește curajul de a și le exprima. În ziua de astăzi sunt riscuri peste tot, dar dacă nu încerci n-ai de unde

să știi ce te-ar putea aștepta. Eu una, aș risca, pentru că doar așa te poți afirma.” declară eleva din clasa a XII-a, Andreea C.

Ce sfaturi ai da tinerilor blazați din zilele noastre?

„Cred că ei ar trebui să conștientizeze în ce zile grele trăim și să nu mai lenească, ci să înceapă să se apuce de carte dacă

vor să realizeze ceva pe viitor.” spune eleva din clasa a XI-a, Georgiana B.

Așadar, așa cum obișnuim să spunem: „Schimbarea vine de la fiecare dintre noi”, tot așa trebuie să învățăm cu toții să luăm atitudine în fața acestor lucruri potrivnice, care ne împiedică să progreseăm și să începem chiar de acum cu noi înșine.

Cristina-Maria APOSTU
clasa a XI-a D

foto: Andreea DOGARU
clasa a X-a D



*Examenul Național de Bacalaureat
Probă Scrisă la Matematică*

APOCALIPSA ÎN VIZIUNEA UNUI LICEAN

Suntem tineri: alerti, cu mii de stări sufletești, neînțeleși, dar pe toți ne unește un lucru: viitorul. Privim cu oarecare stângăcie în trecut și ne vedem acțiunile parcă în secole îndepărtate. Complexitatea noastră, ca liceeni, vine din simplul fapt că suntem adolescenți. Enigmatici, cu mii de semne de întrebare, dar în același timp capabili să ne menținem curiozitățile pentru noi, plutim timp de patru ani într-un univers paralel, care parcă ne deconectează de la realitate. Primii ani sunt o încercare continuă și neîntreruptă de afirmare, popularitate și stabilire de prietenii cu seniorii liceeni. Trăim în zile în care, liceul oferă diverse rampe de lansare în funcție de personalitatea fiecăruia. Privim visători la tinerii majori, la cei ce parchează dimineața mașinile în fața școlii și cu gânduri admirative aspirăm că timpul va trece destul de repede încât să ajungem și noi să impresiionăm „bobocii”. Însă, timpul, atât de răbdător la început, după al doilea an de liceu, pornește într-o goană nebună, sau poate că noi nu știm ce vrem?! Așadar, aspirațiile noastre devin acum realități.

Suntem majori, cunoscuți, avem permis ... și atât? La atât ne rezumăm noi, cei care am ajuns până în pânzele albe susținând că avem o personalitate intensă, că suntem capabili să ne educăm, conducem și să luăm decizii corecte și favorabile nouă? Nu. Pe unii dintre noi, ne frământă gânduri mai importante decât ultimele bârfe din liceu, rochiile purtate la ultimul majorat, petrecerea de sâmbătă seara sau ultimii elevi eliminați. De acord. Le ascultăm, le comentăm, dar aceste evenimente apocaliptice pentru unii, sunt mai mult decât neimportante pentru alții. Apocalipsa ne-o imaginăm odată cu BAC-ul și admiterea la facultate. Aceste gânduri negre, pe majoritatea îi învăluie destul de târziu. Atât de târziu încât aproape că nu au ce schimba. Astfel, orizontul lor se întunecă mult prea devreme, iar viața liceanului în ultimul an devine acel pământ care se frânge sub picioarele lui, iar în jos poate vedea acel abis infinit și imprevizibil – viitorul. Liceul este o luptă contracronometru. În aparență este văzut ca o etapă intermediară, tot o copilărie mai matură până la urmă. În

schimb, el capătă conotații apocaliptice prin faptul că formează omul de mâine, om care astăzi nu este pregătit să vadă viitorul cu ochii lumii adevărate. Avem vise, le trăim cu ochii deschiși și cu toate acestea, nu facem nimic pentru ele. Le lăsăm într-o stare latentă, care începe să fiarbă mult, mult prea târziu, când ingredientele esențiale au fost pierdute de mult în acel abis. Și atunci ce facem? Ne agățăm de orice încât să ne salvăm. În acele momente nu mai contează calitatea sau cantitatea și așa va fi toată viața. O încercare continuă de a te agăța de ocazii, momente, fără a avea ceva stabil sub picioare. Cu toate acestea, privim în depărtare și vedem în fața noastră un munte, creat din materia abisului, pe care putem vedea alți oameni, stabili, mângâiați de soare, de ploie, ajutând alți oameni mai tineri să ajungă în vârf, alături de ei. Aceștia sunt adolescenții, liceeni stabili, care și-au dat seama de panta apocaliptică a liceului care face diferența dintre un azi plin de muncă și un mâine plin de satisfacție

Anda Livia MERLOIU
clasa a XI-a E

EU-RO

Elveția

Cu siguranță mulți dintre voi aveți o țară în care aspirați să ajungeți sau de ce nu, deja ați vizitat-o și totuși ați vrea să o revedeți încă de o mie de ori, pentru că atât de mult v-a plăcut, de v-a rămas într-un colțisor special al sufletului.

Cu toate că am vizitat Elveția cu câțiva ani în urmă, timpul nu a reușit să-mi șteargă acele frumoase imagini ce mi s-au împregnat în memorie și în inimă. Am avut fericita ocazie să pot participa, făcând parte din Corul de copii "Sf. Nectarie" - Ghimicești, într-o călătorie de 10 zile în Elveția dar și în Germania. Astfel, m-am putut împărtăși de toate acele momente minunate petrecute pe plaiurile elvețiene.

În primul rând, pentru a ajunge acolo noi am ales ca mijloc de transport autocarul, cu care am plecat din București, într-o frumoasă dimineață de vară, în jurul orei 6:00. Drumul până acolo a fost destul de lung, incluzând și opririle, mai exact două zile și o noapte, dar senzația pe care am avut-o când în sfârșit ajunsem, n-aș putea-o descrie în cuvinte!

Nu știu ceilalți, dar eu cel puțin, simțeam o eliberare, o stare de beatitudine continuă, ca și cum m-aș fi transformat într-un norișor și aș fi plutit.

Totuși, primul gând ce mă face să tresar cu privire la Elveția, este cel legat de oamenii de acolo și la toată acea căldură împărtășită parcă pretutindeni de aceștia. Fiind obișnuită cu românii noștri, am rămas stupefiată când am văzut de câtă ospitalitate erau capabili elvețienii aceia, oameni ca și noi, însă atât de diferiți din anumite puncte de vedere. Este adevărat, eram oaspeți, era și normal să ne trateze așa, nu? Dar privind din alt unghi, ne dăm seama că ei ne-au tratat ca de la egal la egal, ceea ce rar se mai întâmplă în țările europene, unde nația românească a ajuns, din păcate, și o zic cu durere în inimă, să fie discriminată, considerată inferioară și toate cele. Au trecut peste diferența de neam și ne-au primit cu brațele deschise, așa că, din partea mea, au un punct în plus la capitolul acesta.



foto: Cristina-Maria APOSTU
clasa a XI-a D



Apoi, cu toții cred că am auzit de vestita ciocolată elvețiană. Ooo, da ! *Toblerone*, a cărei dulceață irezistibilă o simt și acum jucându-se pe papilele mele gustative. Am primit gratis numeroase batoane dintr-acestea de la cei ce ne-au găzduit.

Ca atracții turistice aș putea să enumăr numeroase locuri.

O plimbare cu vaporețul pe Rin în Basel, orașul cu un centru vechi foarte frumos, cu siguranță vă va oferi o doză inimaginabilă de relaxare.

Ori prin orașul propriu-zis...

De la o grădină zoologică iarăși am amintiri grozave, mai ales că eram mai mică și mă captiva tot ce era legat de animale. De asemenea, grădina la care am fost era foarte îngrijită, spre deosebire de cele pe care le văzusem anterior.

Ce să mai spunem de maiestuosul fluviu Ron și priveliștea încântătoare de care te poți bucura trecând pe

lângă el...

Iar pentru gurmanzii noștri, o fabrică de cașcaval ce ne-a lăsat gura apă... noroc că am primit câteva mostre și ne-am astâmpărat pofa (erau de-a dreptul delicioase!!!!). Și am mai vizitat câteva biserici protestante

și catolice, de o arhitectură impresionantă.

Așadar, dacă vă gândiți să vă petreceți vacanța într-o țară străină și încă nu v-ați hotărât unde, o spun din toată inima că Elveția este destinația de vis pentru orice vacanță! Veți simți pe pielea voastră ce înseamnă o țară cu dezvoltare și civilizație și nu veți regreta nicio clipă alegerea făcută!



foto: Cristina-Maria APOSTU
clasa a XI-a D

Cristina-Maria APOSTU
clasa a XI-a D

TEATRUL MUNICIPAL „MAIOR GHEORGHE PASTIA” FOCȘANI

Pentru că îmi place această lume a teatrului și îndeosebi Teatrul municipal „Maior Gheorghe Pastia”, m-am decis să culeg câteva informații despre această construcție, pentru a le aduce la cunoștință și lis-eeenilor.

Pentru început, am dorit să aflu mai multe lucruri de la directorul Teatrului Pastia, actorul Sorin Francu. În primul rând trebuie să știți că

a teatrului a fost realizată la inițiativa maiorului în rezervă, Gheorghe Pastia, care a donat 570.000 de lei pentru executarea lucrărilor de construcție și de amenajare interioară, terenul fiind pus la dispoziție gratuit de municipalitatea orașului Focșani.

Condiția principală pusă de maiorul Pastia pentru a realiza donația a fost ca teatrul să poarte veșnic inscripția Teatrul Maior Gheorghe Pastia. O comisie formată din arhitectul Ion Mincu, actorul Constantin Nottara și Gheorghe Băicoianu a judecat cele patru proiecte ce participau la concurs, alegând lucrarea arhitecților Constantin C. Ciugolea și Simion Vasilescu”.

este obligatoriu să vă purtați pașii în această clădire pentru a descoperi frumusețea locului. De reținut, după cum m-a sfătuit și domnul Francu, este faptul că

”această construcție este obligatoriu să vă purtați pașii în această clădire pentru a descoperi frumusețea locului. De reținut, după cum m-a sfătuit și domnul Francu, este faptul că această construcție este obligatoriu să vă purtați pașii în această clădire pentru a descoperi frumusețea locului. De reținut, după cum m-a sfătuit și domnul Francu, este faptul că



foto: Cătălin Enache

ce proveneau din încasările realizate la spectacole, Gheorghe Pastia a prevăzut alte două surse: crearea Fondului „Maior Gheorghe Pastia”, căruiu filantropul focșănean îi lăsa prin testament întreaga sa avere. Acest fond era gestionat de trei efori și trebuia să fie folosit „pentru întreținerea, mărirea și înfrumusețarea teatrului” și crearea Ateneului Popular „Maior Gheorghe Pastia”, a cărui construcție a fost rea-



lizată cu fondurile donate de maiorul Pastia, veniturile obținute din activitatea acestuia trebuind să servească la mărirea și întreținerea teatrului.

În această clădire au fost susținute spectacole până în anul 1987,





foto: Cătălin Enache

când, datorită degradărilor produse de cutremure, activitatea a fost întreruptă. După anul 2000 Primăria orașului Focșani alături de Consiliul Județean Vrancea au finanțat lucrările de consolidare și restaurare, teatrul fiind redeschis pe 24

ianuarie 2004. Trebuie menționat și faptul că bustul din bronz al maiorului Gheorghe Pastia se regăsește în fața teatrului. Revenind la aspectul instituției, aceasta este plăcută ochiului prin soliditatea ei. În interior este structurată pe 2 etaje,

dispunând de un număr considerabil de locuri. Stilul monumentalist atrage și în ziua de azi multe activități în afara spectacolelor de teatru.

Începând cu anul acesta, teatrul a fost gazda unui festival foarte bine organizat, aducând pe scenă 12 spectacole de teatru tânăr. Festivalul denumit *Vin' la Teatru* încurajează tinerii actori, dar și publicul să ia parte la ceva diferit. Mărturisesc că am luat parte la festival și am fost bucură să văd sala plină de oameni, în principal tineri dornici de teatru.

Pe scena Teatrului "Maior Gheorghe Pastia" am avut ocazia să văd atât actori cu experiență, din generația domnului Sorin Francu, cât și tineri actori dornici de afirmare.

Închei cu cea mai utilă informație, aceea că edificiul este emblematic pentru municipiul Focșani și se află astăzi printre cele mai frumoase teatre din țară. În plus, anul acesta se serbează centenarul inaugurării clădirii.

Iris TIRON
clasa a XI-a D



TEATRUL MUNICIPAL „MAIOR GHEORGHE PASTIA” FOCȘANI în imagini



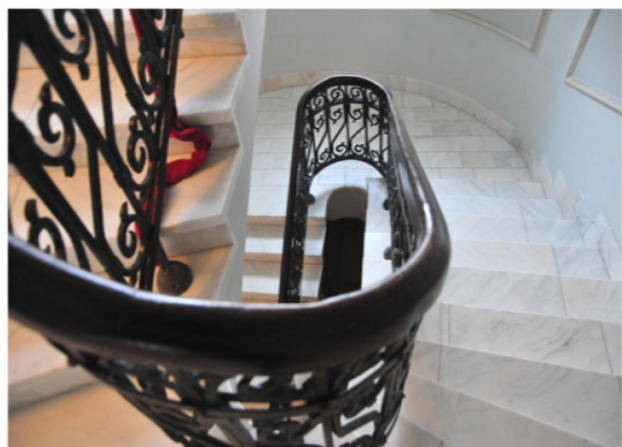


foto: Cătălin
ENACHE



In Extenso

Lumea dintr-o altă perspectivă

Putem vorbi despre România în multe feluri, de la membră a UE până la România de sine stătătoare. Ne putem raporta la locuitorii ei ca cetățeni, ca simpli ocupanți ai țării sau ca modele demne de urmat. Fiecare persoană are dreptul la păreri proprii, dar ce se întâmplă când părerile „unora” devin regulile care guvernează societatea?

Societatea este într-o permanentă schimbare. Lucrurile evoluează în funcție de acțiunile oamenilor și acțiunile fiecăruia influențează evenimentele care se petrec în jurul nostru. Timpurile se schimbă, iar oamenii par să fi uitat adevăratele valori și lucrurile care contează cu adevărat. Avem nevoie de repere morale clare și de o educație solidă pentru a nu fi „masă de manevră” pentru cei care ne conduc. Nu este rău să ne lăsăm influențați, dar trebuie să fim atenți de către cine. Prejudecățile și stereotipurile nu își au locul în mințile oamenilor cultivați. Dacă poți să judeci și să alegi singur, de ce să iei alte idei de-a gata?

Trăim într-o lume în care schimbul de informații primează. Suntem pur și simplu înconjurați de mijloace informaționale, iar această diversitate ne obligă să alegem. Depinde de preferințele fiecărei persoane ce dorește să vadă la televizor, ce dorește să citească sau cum să se informeze. Dar observ o tendință de „spirit de turmă”, în loc de o împărtășire a ideilor după o profundă „rumegare”. Această tendință apare absolut mereu: în preajma campaniilor electorale, în urma unor evenimente publice sau după schimbări pe scena politică. Mass-media are un rol esențial în educarea publicului

privitor la aspectele ce țin de viața publică, privată, politică, căci între ele există o mare legătură. Tot ceea ce facem se răsfrânge într-un fel sau altul asupra celorlalți, iar pasivitatea și indiferența nu rezolvă problemele create, ci generează altele noi.

Voi lua ca exemplu televiziunea. Fiecare dintre noi am privit cel puțin o dată la acest mijloc de informare modern și ne-am format o părere asupra sa. Există o gamă extrem de variată de posturi tv și de emisiuni, fie ele de cultură, de sport, politice, de divertisment, etc. Alegem să privim la ceea ce ne place, dar dacă ce privim nu are valoare din punct de vedere intelectual? Aici problema nu este numai a televiziunii, fiindcă ea oferă ce i se cere, ci este și problema noastră. Trebuie să ne impunem să ne autoeducăm pentru că nimeni nu o va face în locul nostru.

Vă propun un experiment la care m-am supus mai întâi eu. Dintotdeauna am apreciat emisiunile cu caracter cultural sau politic, în care oameni de valoare au un cuvânt greu de spus în privința problemelor ce ne afectează pe toți. Dar am vrut mai mult. Am început să mă uit la emisiuni de pe TVR, ca de exemplu Aventura Urbană, sau la reportajele lui Carmen Avram, în premieră, de pe Antena3. Cu puțină atenție veți descoperi și alte astfel de emisiuni care vă vor schimba complet viziunea asupra vieții. Nu totul este alb sau negru, ci gri sau de ce nu, mult mai colorat. Vă invit să descoperim o Românie pe care tindem să o ignorăm, pe care o desconsiderăm, în beneficiul valorilor ce există în această țară. Avem printre noi oameni extrem de

valorosi, de o inteligentă scilipitoare, pe care îi lăsam să plece în alte țări, în care sunt apreciați la justa lor valoare. Trebuie să învățăm să apreciem ce este corect și necesar, ceea ce este

frumos și important. Mediocritatea și-a spus destul cuvântul și vedem rezultatele nefaste. Vă invit să ne redescoperim, ca popor și ca oameni, să ne autoanalizăm și să ne bucurăm de

fiecare clipă. Noi, ca popor de origine latină, ar trebui să avem în vedere o zicală celebră de-a lui Seneca: *Sapientia est ars vitae*.

Teodora ANDRONIC
Absolventă LIS

La mulți ani, LIS!

Nu vă lăsați înghițiți de mediocritate, de non-valori, de derizoriu, de mirajele căilor celor mai ușoare !

Helen-Julia WATKINS este de profesie avocat, membru al Baroului București din anul 2006.

Între 1997 și 2001 a fost elevă a Liceului Teoretic « Ioan Slavici » Panciu, iar în anul 2005 a absolvit cursurile Facultății de Drept, Universitatea din București.

Din 2010 trăiește și profesează în paralel la București și Paris, unde a studiat și obținut diplomele de Maîtrise en Droit - Mention Droit des affaires în cadrul Universității Panthéon-Assas, Maîtrise en Droit - Mention Droit international et européen în cadrul Universității Paris Ouest Nanterre La Défense și Master en Droit - Droit Innovation Communication Culture/ Spécialisation Droit de l'innovation technique în cadrul Universității Paris Panthéon-Sorbon-

S-au împlinit mai bine de 16 ani (probabil chiar vârsta multora dintre tinerii cititori ai revistei) de când am intrat pentru prima dată într-una din sălile de curs ale liceului nostru. Mă întorc acum, preț de câteva momente, nu fără nostalgie, în timp, în acel timp în care totul era posibil (și a și fost într-o mare măsură ulterior), al celor mai mari și frumoase vise, al primelor și celor mai marcante întâlniri cu cei ce în bună parte au format omul care am devenit, al tinereții fără griji, pe scurt al vieții de licean.

Nu voi cădea de această dată (deși tentația există), în clișeu rememorarilor, al povestirilor de pe « vremea noastră » sau al efuziunilor nostalgice. Am ales să vă scriu altceva în aceste rânduri. Ceva ce nu trebuie să pierdeți din vedere în toți

acești minunați ani pe care aveți șan-

sa să îi petreceți ca liceeni.

Mai întâi, că trebuie să vă trăiți vârsta. Cu toată nebunia, frumusețea și uneori lipsa ei de măsură. Apoi, că trebuie, în același timp, să aveți în fiecare zi conștiința că acum se definesc adulții ce veți fi mâine, că ce clădiți acum trebuie să fie trainic, să dureze toată viața, că jumătățile de măsură și « se poate și așa » sunt și vor fi cei mai mari inamici ai voștri. Iar ca să reușiți această construcție, aveți o șansă extraordinară. Aceeași pe care am avut-o și eu. Șansa de a fi îndrumați de oameni devotați meseriei lor, una din cele mai frumoase dar în egală măsură dintre cele mai pline de responsabilitate, aceea de dascăl. Cunosc pe deplin adevărata valoare a acestor cuvinte, mă mândresc cu faptul că tatăl, bunica, nașa mea, că să enumăr doar pe cei mai apropiați din



foto: Julia WATKINS
Absolventă LIS

cei dragi mie, și-au dedicat la rândul lor existența acestei profesii și misiunii ei nobile.

La LIS aveți, așa cum am avut și eu, o dublă șansă, aceea de a putea fi formați de profesioniști, dar în primul rând de oameni cu caracter, valori, principii, integritate. Alături de cunoștințele pe care le primiți zi de zi, aceste « ingrediente » sunt de fapt cele mai importante, definitorii pentru toată devenirea voastră ulterioară.

De aceea, nu trebuie să uitați mai ales că, oricât ar părea de demodat în zilele noastre, nu veți ajunge nimic din ce vă proiectați acum fără să munciți. Iar munca, în această eta-

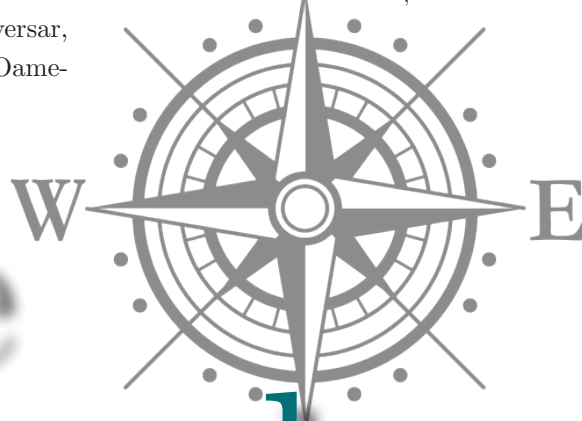
pă a vieții voastre, înseamnă să ascultați, să asimilați și să aplicați tot ceea ce Profesorii de la LIS vă transmit în fiecare zi cu atâta dăruire. Iar cu ajutorul a tot ce învățați astăzi, fiți în același timp atenți la tot ce vă înconjoară, folosiți-vă întreaga capacitate de discernământ, nu vă lăsați înghițiți de mediocritate, de non-valori, de derizoriu, de mirajele căilor celor mai ușoare!

Julia WATKINS
Absolventă LIS

Nu în ultimul rând, și poate cel mai important, mesajul pe care vi-l adresez în aceste scurte rânduri este să nu încetați niciodată să visați ! Fără visele îndrăznețe ale Profesorilor și elevilor de azi și de ieri, poate că liceul nu ar fi ajuns la această frumoasă vârstă. Nu aș putea să închei aceste gânduri fără le mulțumesc, în acest moment aniversar, Profesorilor și în același timp Oame-

nilor extraordinari, care, generație cu generație au construit și construiesc tot ceea ce astăzi cu mândrie numim Liceul Teoretic "Ioan Slavici" Panciu. Cei care m-au învățat în fiecare zi a trecerii mele prin acest frumos loc să visez, să prețuiesc și să dăruiesc.

LA MULȚI ANI !



Scrisoare din nord



foto: Oana PINTILIE
Absolventă LIS

Poate sună clișeu, dar cei patru ani pe care i-am petrecut ca elevă a Liceului Teoretic "Ioan Slavici" din Panciu au reprezentat temelia pentru viitorul meu academic și profesional. Pentru mine, aceștia au fost anii în care am început să îmi fac planuri de viitor, să mă gândesc la viața mea de adult și la cum aș putea să folosesc tot

ceea ce am învățat ca să fiu un om de succes.

După absolvirea liceului am intrat la Facultatea de Jurnalism de la Iași. Când am aflat că am fost admisă, am simțit că toată munca mea a fost răsplătită, însă câteodată lucrurile la care visezi nu sunt la fel de frumoase în realitate. Anii de facultate au fost frumoși dar au existat și momente în care mi-am dat seama că meseria pe care mi-o alesesem nu mi se potrivea. Acest gând ar fi înfricoșător pentru oricine, mai ales pentru că toți au așteptări de la tine. Însă, dragi elevi, am înțeles că nu pot merge prin viață cu pantofi nepotriviiți, alesi de altcineva, pentru că mă strâng, pentru că doar eu știu ceea ce mi se potrivește.

În ultimul an de facultate am avut oportunitatea să aplic pentru o bursă în străinătate și, deși am ales să merg în Franța, o eroare birocratică m-a teleportat în Norvegia. Nu era tocmai țara la care visasem, dar am revenit la atitudinea din liceu, unde mi-am permis să îmi fac planuri și să visez. În Norvegia am avut ocazia să cunosc

oameni din toată lumea și să mă dezvolt pe plan profesional. Nu a fost un traseu ușor, dar cu multă muncă și determinare am învățat limba norvegiană și mi-am dat seama că înăuntrul meu a fost ascunsă o mică profesoară. Acum predau limba norvegiană pentru comunitatea românească și îmi termin studiile pentru a lucra în sistemul norvegian de învățământ. Școala e destul de diferită aici așa că a trebuit să mă adaptez, să asimilez valorile și normele norvegienilor, însă păstrez cu mine amintirea oamenilor care m-au ajutat să descopăr cine vreau să fiu. Oamenii aceștia sunt domnii și doamnele profesoare ale Liceului Teoretic "Ioan Slavici". Ei sunt sufletul liceului și în fiecare an inspiră și ajută omuleți ca voi să devină oameni mari. Un simplu mulțumesc nu e de ajuns, însă sper că ajutând la rândul meu pe alții, voi purta valorile și dragostea pentru școală primite de la ei și pe tălmăcirile acestora reci și ciudate.

PS: Știu că astăzi veți cânta imnul liceului: îl voi cânta și eu cu voi, pentru că nu l-am uitat!

Oana PINTILIE
Absolventă LIS

Profesor de lb. norvegiană - Volda, Norvegia

Procomunitate

IMPACT

INIȚIATIVE Comunitare SCHIMBĂRI Reale

Permanent conectat la comunitate

“Împreună pentru o lume mai bună!”

Au trecut mai bine de trei ani de când a luat ființă în cadrul liceului clubul IMPACT Perfect LIS, coordonat de prof. Luminița Cociorbă, ca parte a programului de educație prin experiență dezvoltat de Fundația Noi Orizonturi (FNO), ce constă într-o rețea națională de peste 100 de cluburi de Inițiativă Comunitară pentru Tineri.

Au fost trei ani în care membrii clubului și-au însușit și dezvoltat competențe specifice celor patru componente cheie promovate de programul IMPACT: cetățenie activă, angajabilitate, antreprenoriat social, leadership prin implementarea unor proiecte în folosul comunității.

În perioada noiembrie 2011 - decembrie 2012, clubul a fost inclus în programul „IMPACT - model de educație extracurriculară nonformală în România” implementat de

Fundația Noi Orizonturi cu sprijinul Romanian American Foundation beneficiind de finanțare pentru implementarea a patru proiecte în folosul comunității și a unui proiect de antreprenoriat social. Pentru a primi finanțare pentru cel din urmă, am participat, alături de alte 65 de cluburi din țară, la o competiție de proiecte antreprenoriale, ne-am clasat pe primul loc și am obținut astfel fonduri în valoare de 1300 ron pentru implementarea proiectului.

Cel mai drag proiect al clubului a fost „Un colț verde pentru LIS” implementat în februarie-iulie 2012. Ne-am folosit cunoștințele noastre în managementul proiectelor pentru a realiza un vis mai vechi al colegilor: crearea unui spațiu în curtea interioară, în care elevii Liceului Teoretic Ioan Slavici Panciu să petreacă timpul în

mod recreativ-educativ, în aer liber. O provocare pe măsura noastră ... Am măsurat, am calculat și am făcut bugetul: 5000 \$.!?! Ne-a venit în ajutor Marissa Oliver, care ne-a vorbit despre Programul de Parteneriat Peace Corps. Nu am stat prea mult pe gânduri, am completat aplicația și am trimis-o ... Am fost admiși și, în scurt timp, cu ajutorul donatorilor din SUA, în cea mai mare parte rude și prieteni ai Marissei, care au fost impresionați de inițiativa noastră, am făcut rost de fonduri. Au urmat multe luni de muncă. Acum suntem mândri de parcul nostru pe care îl întreținem cu fondurile obținute prin utilizarea imprimantei achiziționate prin proiectul de antreprenoriat social.

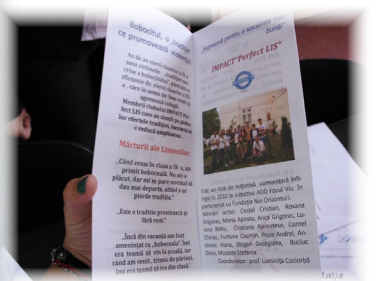
Nu am fost indiferenți nici la ceea ce li se

întâmplă bobocilor la fiecare început de an școlar. Lor le-am dedicat proiectul antiviolență „Toamna LIS își întâmpină bobocii”, aflat acum la cea de-a doua ediție.

Eforturile noastre au fost apreciate din plin de Fundația Noi Orizonturi și



Romanian American Foundation, atunci când Clubul „IMPACT Perfect LIS” a fost desemnat câștigătorul competiției „Povești de succes”, secțiunea Tintește mai



sus! - Clubul IMPACT de Succes, din cadrul Campaniei Naționale „România de IMPACT”. Premierea a avut loc la Conferința Națională „IMPACT și Educația non-formală în școală”, organizată de Fundația „Noi Orizonturi” la București în ianuarie 2013. Pentru noi, acest premiu înseamnă foarte mult, pentru că dovedește calitatea și nivelul de performanță ridicat al clubului în cadrul rețelei IMPACT, care numără în jur de 141 de cluburi din 13 județe din România.

În paralel, membrii clubului au participat, în decembrie 2011, la invitația doamnei Inspector Lidia Dumbravă, alături de colegii lor din celelalte cluburi IMPACT din județ, la cea de-a XIII-a ediție a „Festivalului șanselor Tale”, cu activitatea derulată sub genericul „Cu IMPACT în județul Vrancea”. De asemenea, am beneficiat de două cursuri de formare și am trecut printr-o perioadă de reorganizare. Și astfel, dragii noștri colegi Grigoraș Andrei, Popa Carmen, Năstase Florentina, Adochiței Georgiana, Damian Bianca Andreea, Guță Elena, care în mai 2013 au absolvit clasa a XII-a, ne-au predat ștafeta cu speranța că vom duce mai departe ceea ce au început ei. Grea misiune ...

Și iată-ne acum în noua formulă IMPACT “Perfect LIS” - Noua Generație: Costel Cristian, Grigoraș Roxana-Marina, Grigoraș Anca, Mustață Ștefania, Cristina-Maria Apostu, Adelaida Cruceanu, Cornel Chiriac, Andreea-Georgiana Caragață, Cristiana Apreutese, Andrei Popa, Cosmin Furtună, Claudiu Crăciun, Lorena Robu, Georgiana Blăgan, pregătiți să facem față noilor provocări, să învățăm să scriem și să implementăm noi proiecte în folosul comunității. Cinci dintre noi au avut șansa să fie selectați pentru a participa la două Schimburi de tineri pe timpul vacanței de vară. Astfel, Anca, Roxana, Cosmin, Georgiana și Andrei au petrecut o vacanță minunată alături de colegile lor dar și de 10 tineri din Ferrara, Italia. Primul proiect implementat la începutul noului an școlar a fost Toamna, LIS își



întâmpină bobocii, ediția a II-a. Anul acesta, dat fiind faptul că vechea „boboceală” extrem de dureroasă nu a mai avut loc la noi în liceu, considerăm că prima ediție a proiectului și-a



adus aportul la ameliorarea situației. Astfel, am schimbat puțin scopul proiectului dorind ca “Ceremonialul de bun-venit pentru bobocii” să devină o tradiție în liceu. L-am ajutat, credem noi, pe tânărul licean să capete mai mult curaj în forțele proprii, în capacitatea lui de a se împrieteni cu «veteranii» liceului, de a scăpa de timiditate și, prin această pri-



mire, i-am lăsat o amintire și o experiență plăcută.

A doua parte a proiectului, Teatru-forum cu clasele a IX-a, s-a desfășurat în perioada 7-31 octombrie. Piesa creată s-a numit "Vreau să fiu colegul vostru" și s-a desfășurat în cadrul orelor de dirigiență de la clasele a IX-a, tema piesei fiind elevul timid pe care de multe ori îl ignorăm și pe care îl întâlnim în fiecare clasă. El devine deseori ținta răutăților noastre, așa că, pentru a evita astfel de situații neplăcute, i-am provocat pe boboci să ia parte la această piesă unde au ajutat "timidul" să se integreze în colectiv. Tot în luna octom-



brie, patru dintre membrii IMPACT Perfect LIS au participat la un curs de formare bazat pe Implicare civică, din cadrul proiectului „Tânăr informat - Tânăr implicat!”. Implementat de Organizația Națională Cercetașii României, filiala Brașov, finanțat de Ministerul Tineretului și Sportului, cursul a avut loc la Predeal, în perioada 24 - 27 octombrie. Din liceul nostru au participat Georgiana Blăgan, Cristina-Ma-



ria Apostu, Costel Cristian și Cosmin

Cristina-Maria APOSTU
clasa a XI-a D

Furtună, patru IMPACTIȘTI cu mari aspirații și idei mărețe de schimbare a societății în care trăim.

Acolo am învățat, cu ajutorul trainerului nostru, domnul Maricel Maroti, prin intermediul unor metode de educație non-formală (prezentare interactivă, dezbaterea, jocul de rol, workshop-ul, studiul de caz și multe altele) numeroase lucruri noi și utile în ceea ce ne propunem noi să facem ca voluntari. Experiența acumulată a însemnat o punte a progresului, astfel că toate cunoștințele dobândite acolo le vom folosi pe mai departe în cadrul clubului nostru de voluntariat și nu numai. Precum spunea și Georgiana Blăgan: Fiind primul curs de acest gen, consider că mi-a lărgit viziunea. Lucrurile noi învățate au reușit să ne capteze atenția, stabilind astfel o nouă bază de cunoștințe. Un plus l-au avut și oamenii de care am fost înconjurată în cele 4 zile de curs, din a căror experiență am avut ce învăța.

De aceeași părere este și Cosmin Furtună, Faptul că am participat la cursul de formare din cadrul acestui proiect, pentru mine a însemnat foarte mult. Ideea am avut-o de la verișoara mea, care învață în Focșani, și am decis să o împart cu coechipierii mei din IMPACT Perfect LIS, așa că, în cadrul unei întâlniri, le-am propus să formăm o echipă și să ne înscriem, căci nu aveam nimic de pierdut. Și așa a fost. Am avut numai de câștigat, iar competențele dobândite în urma cursului de Implicare civică le vom împărtăși cu restul echipei Impact pentru realizarea următoarelor proiecte.

Problemele cu care ne-am confruntat cu toții și-au găsit rezolvarea, după cum afirmă și Costel Cristian : Pentru toate activitățile din cadrul întâlnirilor din fiecare zi a fost necesară toată atenția și dedicarea mea, iar acestea nu au rămas nerăsplătite. La final, efectul scontat s-a produs. Toți eram mulțumiți căci găsisem rezolvarea problemelor cu care ne-am înscris la proiect. Astfel, consi-

der că participarea noastră nu a fost în zadar, ne-am ales cu un bagaj bogat de cunoștințe și prieteni noi.



La fel cred și eu: participarea la acest curs m-a ajutat enorm, atât în legarea unor noi prietenii, cât și în învățarea multor lucruri noi, care sigur îmi vor folosi în viitor. Pentru mine proiectul Tânăr implicat - Tânăr informat a avut un aport considerabil la dezvoltarea personală și este o amintire pe care nu o voi uita niciodată, de aceea îi mulțumesc în special trainerului nostru,



domnul Maricel Maroti, care a făcut ca această experiență să rămână pentru totdeauna în sufletul nostru.

În luna noiembrie, clubul are pregătite noi și noi surprize și activități interesante. Unii dintre membri vor participa la cursul de formare IMPACT de la sfârșitul lunii, iar alții la Cursul de scriere de proiecte ERASMUS + ce are loc la Focșani. Astfel, toți ne pregătim intens pentru următorul proiect-surpriză, căci acum suntem mai entuziaști și mai dornici de luptă ca niciodată!

Istoricul Oraşului Panciu

Familia Apostoleanu

Una dintre cele mai importante familii din Panciu, dacă nu cea mai de seamă a fost familia Apostoleanu. Mari oameni de cultură, protectori ai artelor, oameni politici de seamă, vârstarii familiei Apostoleanu au marcat perioada 1860-1945 prin contribuțiile importante la viața politică, socială, edilitară și spirituală a Panciului și a Focșanilor.

cum era moda vremii – apoi învață la Liceul „Al.I.Cuza” din Focșani. În 1846 absolvă Colegiul Național Iași. Urmează studiile, se pare, la Berlin unde îl cunoaște pe Mihail Kogălniceanu, de care îl va lega o strânsă prietenie și o fructuoasă colaborare politică în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza. Tot la Berlin își ia și doctoratul în drept, în 1853, după care

nerație de boieri români patrioți, cultivați în spiritul revoluției de la 1848, educat în Prusia cu un înalt spirit civic și gospodăresc, echilibrat, bun cunoscător al teoriei și practicii dreptului, el devine unul dintre cei mai de seamă susținători ai ideii unioniste din județul Putna. Având reședințe la Panciu, Focșani și mai mult ca sigur și în capitala Moldovei, Iașiul, pendularea sa în aceste locuri îl duce aproape de baza societății, căreia „îi ia pulsul”, și pe care o influențează cu ideile sale noi, sănătoase, despre propășirea nației române.

Bogata sa activitate unionistă nu se reflectă din păcate și în documentele vremii, dar credem noi că familia Apostoleanu a sprijinit masiv „campania electorală” a domnitorului Alexandru Ioan Cuza, drept pentru care și domnitorul se simțea apropiat acestei familii, care l-a ajutat și l-a sprijinit, întorcând deasemenea sprijinul în timpul domniei sale. Și de ce cred acest lucru? Înființarea Curții Apelative Mixte la Focșani în 1859 în timpul domniei lui Cuza spune multe. De ce la Focșani și nu la Galați – orașul unde domnitorul a fost ispravnic, și de care era sufletește legat? Doar pentru că era orașul Unirii? Noi credem că datorită faptului că aici era Gheorghe Apostoleanu, prieten, consilier personal, doctor în drept, iar Cuza își puneă speranțele și nădejdea într-un om bine pregătit care putea să organizeze temeinic o nouă instituție, cu mare însemnătate. Și domnitorul îi acordă această onoare făcându-l președinte al Curții de Apel.



foto: Mihai Liviu ADAFINI
Absolvent LIS

Epopoea acestei familii începe cu Gheorghe și Smaranda Apostoleanu, despre care vorbim mai jos.

Gheorghe Apostoleanu s-a născut în 1832 la Panciu. Tatăl său, Stan Apostol, negustor bogasier din Focșani și sluger în Moldova și-a schimbat numele în Apostoleanu din motive rămasse și până astăzi necunoscute.

Tânărul Gheorghe Apostoleanu își începe școala cel mai probabil acasă, cu un profesor particular – după

revine în țară, ocupând dregătoria de ban. Datorită capacității sale în domeniul juridic accede la o funcție în stat, ajungând Spătar în 1856.

La 18.10.1859 se căsătorește la Panciu cu Smaranda Gâță, fiica lui Constantin Gâță, mare boier și cu o impresionantă avere, căsătorie care îi consolidează poziția pe scena politică și în viața socială.

Spirit luminat, din noua ge-

Că Gheorghe Apostoleanu nu era un oarece boier o dovedește încrederea pe care i-au acordat-o prietenii săi politici în vremea domnitorului Cuza. După dubla alegere a acestuia de la 5 și 24 ianuarie 1859, el pleacă de la Iași la București, poposind prin Focșani, unde are parte de cea mai frumoasă primire – după cum spun mărturiile vremii. Aici, la Focșani, la sfat de mare taină, în casa lui Apostoleanu, s-au luat decizii de mare importanță pentru istoria țării.

Nu știm anul exact, dar lui Gheorghe Apostoleanu i s-a încredințat și conducerea Academiei Mihăilene de la Iași, importantă instituție de cultură la care s-au format generații întregi de oameni de seamă ai nației române.

Deasemenea, el este numit ministru al justiției – chiar dacă pentru o scurtă perioadă – în guvernul de la Iași al lui Manolache Costache Epureanu din perioada 10 noiembrie 1859 - 3 aprilie 1860. Datorită cunoștințelor sale este numit profesor de drept penal și economie politică al Universității din Iași.

După unirea deplin recunoscută din 1862 domnitorul Cuza îl ia la București pe Gheorghe Apostoleanu în funcția de consilier personal, apoi după lovitură de stat din 1864 face parte din Consiliul de Stat. Multă vreme a fost deputat sau senator.

Puținele informații pe care le deținem se opresc aici. Se pare că sănătatea subredă a lui Apostoleanu nu i-a permis o implicare mult mai activă în viața politică a țării, mai ales că, după abdicarea lui Cuza și venirea noului domnitor Carol, a fost mai mult ca sigur perceput ca un „om a lui Cuza” și oarecum marginalizat. Se stinge din viață în 1895, la București, probabil foarte bolnav, la căpătâi fiindu-i fiul său, Vasile Apostoleanu, vrednic urmaș, care duce mai departe epopeea acestei familii. A fost înmormântat la Focșani.

Smaranda (Gâță) Apostoleanu s-a născut în 1844, probabil la Panciu. Era fiica lui Constantin Gâță și nepoata marelui serdar Iosip Gâță, născut pe la

anul 1775 în ținutul Covurlui. Mare proprietar de teren, acest Iosip Gâță, cu frații și copiii săi, ajung la jumătatea secolului al XIX-lea cea mai bogată familie din Panciu, și care își asumă și conducerea edilitară a tânărului târg al Panciului. Așa cum dovedesc documentele vremii, familia Gâță conduce orașul între anii 1868-1869 – Teodor Gâță, 1869-1870 – Mihalache Gâță, 1870-1872 – Costache I. Gâță (probabil Constantin – tatăl Smarandei). Acest Constantin I. Gâță îl întâlnim și la 1888 ca subprefect al Plășii Zăbrăuți.

Așadar o familie bogată, o familie puternică a vremii. Documentele din această perioadă sunt și mai sărace în ceea ce privește pe Smaranda Apostoleanu. Desigur că a primit cea mai bună educație a vremii, cum era și firesc într-o familie cu asemenea pretenții. Căsătorindu-se de foarte tânără cu Gheorghe Apostoleanu, în 1859, deci pe la 15 ani, cea mai mare parte a tinereții sale a fost dedicată copiilor. Probabil că în 1860 se naște Constantin (Costică) Apostoleanu, des-



menționează nici o căsătorie, dar nici nu menționează anul morții. Acesta a decedat la 27.12.1882 la Paris. A fost înmor-



foto: Mihai Liviu ADAFINI
Absolvent LIS

pre care Adolf Căpățână, în lucrarea sa, spune că era doctor în drept. Se pare că acesta moare foarte tânăr, deoarece în genealogia Apostolenilor Căpățână nu

mântat la Focșani.

În numerele viitoare vom continua epopeea extraordinară a acestei mari familii păncene.

Cântecul muzei

ADOPTIE DE INIMĂ

Într-o zi cenușie de toamnă, un cuplu intra în centrul de adopții. Aveau programare pentru ora 11.00. Ajunși, se așează pe scaunele din fața biroului și așteaptă. După 20 de minute de liniște nimeni nu apare.

Tânărul: Nu cred că mai vine nimeni. Poate ar fi mai bine să plecăm.

Tânăra: Nu plecăm. Mai așteptăm un pic. Nu pot să cred că vrei să renunți atât de repede, după ce toată seara am discutat despre asta. Mereu renunți.

Tânărul: Bine, mai așteptăm.

Trec încă 10 minute și o femeie în vârstă apare în peisaj. Zgomotele tocurilor pe cimentul podelei se auzeau de la depărtare. Poc, poc, poc, poc era sunetul ce îl auzea tânărul și fiecare pas al femeii era sinonim cu un fir de păr smuls din barbă. Pic, pic, pic, pic era sunetul ce îl auzea tânăra însă pentru ea, fiecare pas era o picătură de ploaie de vară pe pielea ei dezgolită. Ajunsă în dreptul celor doi, femeia se prezintă și îi invită înăuntru.

Fata se ridică prima și e urmată îndeaproape de băiat. Intrați în birou, văd trei scaune. Două, unul lângă celălalt și al treilea privindu-le pe cele două. Femeia se așează pe scaunul acela, lăsându-i pe cei doi să se așeze pe celelalte două, unul lângă celălalt.

Femeia: De cât timp sunteți împreună?

Tânăra: De doi ani.

Femeia: Și cum v-ați cunoscut?

Tânărul: Într-o zi de vară, în timp ce priveam aceeași stea, din părți diferite ale Planetei.

Tânăra: Mereu îți place să exagerezi. Eram în blocul de vis-à-vis și într-o seară, după ce am fost vecini ani de zile, m-a vazut în timp ce stăteam pe bancă în fața blocului.

Femeia zâmbește și își notează ceva într-un carnetel. Tânărul încearcă să tragă cu ochiul însă nu vede nimic.

Tânărul: Care credeți că sunt șansele noastre să primim această inimă?

Femeia: Asta depinde numai de voi. De ce ați avea nevoie de o inimă?

Tânăra: La început, în relația noastră erau două inimi și amândouă dansau în fiecare noapte, în timp ce noi ne priveam de la geamurile apartamentelor. Acum însă, inima lui e pe jumătate dedicată serviciului și altor activități și cealaltă jumătate o împarte cu mine.

Tânărul: Și tu ți-ai pierdut jumătate din inimă. Acum nu mă mai privești cu aceeași pasiune ca la început. Înainte, dacă îți aduceam o floare, mai întâi o miroseai și apoi îi căutai un vas cu apă în care să o pui.

Femeia: Deci, motivul pentru care doriți o inimă, e ca să completați jumătățile pierdute de voi?

Tânărul: Da.

Tânăra: Da.

Femeia: Nu o primiți, îmi pare rău.

Tânărul: De ce?

Femeia: Pentru că atunci când v-am vazut așezați pe acele scaune, mi-am dat seama că nu știți ce aveți. De asta am și întârziat. Am sperat că veți pleca. Gândiți-vă un pic. De ce să luați o inimă, să o rupeți în două și să vi le completați pe ale voastre, când e mult mai simplu să vă uniți jumătățile voastre și astfel să fiți compleți amândoi?

Tânăra se uită zâmbind către tânăr. Tânărul zâmbește și el.

De multe ori, soluțiile la probleme le avem în noi înșine însă e nevoie de o pauză, o privire de dinafară pentru a o găsi.

E iunie, același iunie din fiecare an, de 17 ani încoace. Fără școală, soare, vară, zăpușeală, mare, briză, dragoste, sărut, îmbrățișare, gânduri pierdute în zare.

Dimineata răsare dintre copacii bătrâni, făcându-și loc pe bolta cerească, și printre trupurile oboseite din paturile mahmure. Pleoapele grele întârzie să-ți lase privirea liberă, încă mai ai de visat, nu-ți poți lăsa la voia întâmplării poveștile din fiecare noapte, ce s-ar întâmpla cu romanul clipelor târzii? Mi l-ai lăsa mie să-l termin, fără niciun indiciu intim?

Ți-ai lăsat parfumul în cearceafuri, respirația în pătură, sărutările somnoroase, pierdute undeva pe acolo, cele ce n-au ajuns la mine, le păstrează obscuritatea camerei pentru mai târziu, când tu nu o să mai fii aici. Te-ntinzi ca o felină, te ascunzi în brațele mele căutând câteva secunde statute pentru a-ți mai odihni puțin trupul frânt.

Îți cauți în gol degetele, inima, clavicula, gropițele, te cauți toată printre așternuturi, te-ai ascuns de mine, infantilă, sperii să te caut, să ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Aș fi încetat să fac vreo mișcare de nu știu, că acolo, ascunse, sunt buzele tale însetate, infometate, ce-abia așteaptă să le strivesc sub marea unuia sărut feeric.

Eram doar noi doi, soarele și visele, nimeni nu ne putea deranja, te cuibăream la pieptul meu, spatele tău fiindu-mi

hârtia pe care-aș putea înșira povestea noastră, cu degetul pe post de creion. Curbele tale-ar putea fi momentele de maximă intimitate căci atunci eram de nedespărțit.

Cred că cel mai greu lucru pe care l-am făcut, de-a lungul celor 17 ani a fost să mă dezbrac. Nu în fața unui băiat, să-mi observe unica-

una câte una. La un moment dat, s-au suprapus și nu mai știam cine sunt eu, eram doar o aglomerare de măști care făceau toată treaba. Suflul meu avea nevoie de o acoperire și și-a găsit destule încât să nu se lase niciodată descoperit. Dar am făcut-o și pe asta, mi le-am îndepărtat, una câte una, cu brutalitate pentru a mă descoperi și



grafică: Teodora ANDRONIC
Absolventă LIS

tele gropițe din umăr, curbele trupului ori sânii asemănători unei copile aflate-n primele zile ale pubertății, să-mi arunc hainele-n colțurile camerei pentru a-mi profana trupul ci să mă dezbrac de măști, să le scot brutal,

rezultatul nu a fost cel așteptat. M-am speriat de naturalețea mea, era prea evidentă. Nici nu știu dacă era adevărat sau pur și simplu era suma tuturor măștilor.

Să savurez mii de gânduri printr-o singură țigară

Să mă îmbăt cu vorbele tale în orice seară

Să mă inund cu tine ca odinioară

Să te sărut pentru o ultimă oară

În aceeași nelipsită gară.

Desculți, fără nimic de mâncare

Să alergăm spre mare....

grafică: Teodora ANDRONIC
Absolventă LIS



Ahhhh, ce fericiți sunt nebunii! Cei mai fericiți chiar pentru că nu au griji, pur și simplu nu au nicio grijă! Lor nu le pasă că mâine poate nu mai au acoperiș deasupra capului, că nu au ce mânca, că nu au cu ce se îmbrăca, ce bea, ce fuma, ei nu au grija zilei de mâine! Ce îi invidiez! Ei trăiesc într-o lume proprie unde au tot ce-și doresc, bat din palme și li se îndeplinesc dorințele! Norocoșii! Noi trăim ca proștii în lumea asta nenorocită, în care salariul îți ajunge abia abia pentru chirie. Economisești pentru a-ți face o bucurie, să trăiești pentru câteva momente o falsă impresie de bine! Noi suntem urâți la interior, ne cumpărăm haine, machiaj, bijuterii, pentru a estompa urâtenia. De-ar exista haine pentru interior sigur le-am cumpăra. Ne urâm între noi, ne bârfim, ne omorâm, ne batem, ne înjurăm, ne certăm pentru că noi nu suntem nebuni. Nu știm ce înseamnă să fi nebun, nu avem nici cea mai vagă idee. Eu am vrut să-mi satisfac curiozitatea așa că m-am căsătorit cu un nebun. Credeam că e bogat la cât de fericit era. Bogații sunt fericiți, nu au griji, nu au probleme, au bani și atât. Dar era sărac, sărac lipit pământului, nu avea nimic decât nebunia! Când l-am întrebat ce-o să facem mi-a zis, mi-a zis că nu știe, că ne avem unul pe celălalt și doar asta contează. Dar bani de haine, de întreținere, de bijuterii, de pastile, de vacanțe, de mâncare, de apă, de curent, mobilă, de creme, de farduri?! Eu nu eram nebună, eu nu puteam trăi așa! El, în fiecare seară dădea câte 10 shout-uri de fericire pură și totuși nu murea tâmpitul! Mă chinuiam să îl în-

țeleg dar nu reușeam să ajung ca el. Era fericit zi și noapte, nu îi păsa că eu am nevoi sau că el ar avea, vroia doar să fie totul roz. ! Lucra ca avocat specializat în cazurile celor bolnavi mintal, doar un nebun îi putea înțelege, spune tu dacă nu e așa! Petrecea atât de mult timp cu criminalii încât aș fi zis

că într-o noapte mă va omorî pentru a scăpa de comentariile mele absurde dar în nebunia lui mă iubea, ea-l apăra de mine, îi era dopuri de urechi. Probabil de asta mereu când îi vorbeam îmi zâmbea nonșalant, cu o grație turbată. Ce fericiți sunt nebunii...chiar îi invidiez uneori.



grafică: Teodora ANDRONIC
Absolventă LIS

“S-au stins precum o țigară fumată până la filtru, vremurile-n care ne luam inima-n dinți, sufletul în mână și-l storceam de sentimente pe-o foaie virgină pe care apoi, ca pe-un colet trimis prin tren de la Iași către București, o treceam din mână-n mână până la fata pe

care vroiam să o cucerim. Acum, luam mouse-ul în mână, intrăm pe facebook și-i dăm un like la pozele în care apare mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată și-un comentariu în oricenumairomânănu, iar ea, îți dă un like la comentariul identic cu-al celor vrăjiți înaintea

ta. Iubirea virtuală nu va putea scoate din sufletele unora serile de vară, din Vamă, unde apusul se stinge într-un imens sărut, învăluiți într-o atmosferică beată tabagică, cu nisip printre degete pe-un cântec mut de chitară.”

Urmăream prin sticla antică cerul înnorat. Fulgii stingheriți de nea își găseau drumul spre pământ. Ce ironic îi priveam, parcă erau vieți omenеști prinse într-o horă fatală. Întindeam mâna firav să-i pot prinde imaginar în palmă. Degetele-mi păreau acum străine, nu-mi aparțineau. Se mișcau într-un dans

amețitor, rotindu-se luau forme diavolești. Întreg corpul îmi era de fapt străin. Mă simțeam prinsă într-un costum prea mare, prea nepotrivit, prea anapoda. Măinile mature îmi puteau lua sufletul printr-un singur gest și să-l strivească. Stăteam întinsă pe o saltea uzată într-o sală de bal medievală. Aveam o rochie

neagră ce-mi acoperea firavul corp complet, niciun petic de piele nu era la vedere. Goliciunea mea uzuală era ascunsă. Un val de strigăte demonice au răvășit sala. Parcă s-au deschis porțile iadului lăsând dracii să iasă-n lume. Un vânt groaznic se pornise, luându-mi suflarea. M-am pierdut în măreția evenimentelor din jurul

Oamenii au nevoie de măști precum poezii de-o trădare în dragoste. E singurul lucru care-i deosebește, îi face unici, altfel, toți ar fi la fel, niște cadavre însuflețite aruncate la voia întâmplării. Pentru fiecare zi, pentru fiecare situație avem câte-o mască specială, dar

câte utilizări are? Eu aș fi crezut că sunt de unică folosință dar în cazul unora nu e așa, mai sunt oameni care-și poartă măștile în disperare, chiar dacă nu li se mai potrivesc ori sunt uzate, asta pare să nu conteze. Una azi, una mâine, alta poimâine, etc. Avem o rezervă impresioan-

tă pentru că le creăm pe loc din necesitate, trebuie să ne adaptăm diferitelor contexte în care aterizăm. Apoi le aruncăm pe jos, nu la tomberon, măștile se degradează aproape instantaneu.

Georgiana BLĂGAN
clasa a XI-a D



Să-mi cânti

Să-mi cânti cum
în veci nici soarele nu a rostit
o odă-n lacrimi stelelor.

Să-mi cânti cum
cel mai frumos bondar i-a spus
un tril de veghe ierbii.

Să-mi cânti cum
o dată-n noapte luna i-a clădit
o oază de culoare apei.

Și în final...
Să-mi cânti cum
numai Dumnezeu în cer primește
cântare de lumină - psalmul.

Alegoria sinelui

Ah, și cât te-am așteptat în ceas de seară
să-mi cânti. Și tu m-ademeni cu-ntuneric.

Dar eu, eu tremurând afară
cum soarele s-apeacă la-ntâlnirea nopții
și tremură în marea lui splendoare,
Așa și eu m-aștern și las să curgă
șirag de lacrimi...

Cu ochii în pământ privesc la soare,
Și-l rog să-ți șteargă numele din raze
să nu mai luminezi.

Când în văpaia negurilor mele
sclipește iarăși amintirea ta,
Negru de fum ți-acoperă lumina
și mori. Dispari din mintea Soarelui
ce te concepe și-ți dă viață,
dar te ucide.

Căci tu, cu al tău zâmbet ca de ceară,
Tu mi-ai topit candoarea zilelor de mai.

Iubesc...

Iubesc, cum iubește pământul arid
o dulce ploaie ce s-așază blând
pe pieptul lui. Și îi deschide porii
inimii
prin care picăturile de ploaie
pătrund ca niște șerpi.

Iubesc, cum pasărea din codru
și-adoră graiul ei divin
fără de care ar muri. Și-ar învia
din propriul ei venin plin de durere
doar ca să-l recâștige.

În gura lupilor flămânzi

Motto: *Se simte-atâta iubire în aer încât
și florile cad la pământ, se ofilesc,
nu mai rezistă ... E-atât de sufocant ...*

Și lupii vin să prădeze în noapte,
În noaptea cea rece, cu stele pustii,
În care luna te mângâie, trece,
Te lasă pe gânduri, te poartă prin vii.

Acolo ești tu, iubite ... M-aștepti în tăcere
să vin, să-mi sorbi și dorul rămas.
Că printre vii, ca lupii, cu miere
Amesteci candoare cu suflet și glas.

E miezul nopții ... iar stelele-au bătut
în liniștea rece a lunii, un ceas mut.
Acum e clipa! Tu ia-mă-n tăcere
Și du-te! răpește-mă-n sus, printre stele.

Ucide-mă, dă-mi dragostea ta!
Iubește-mă, cântă-ți oda!
Căci lupii flămânzi apar iar în vii
Sun gata să muște, să sfarme-amintiri ...
Dar noi dispărem ca două stafii.

Rămân doar lupi-n urma noastră
Rup dragostea florilor crescute în vii.
Ei le prădează, le-alungă dulceața
Și pleacă, din nou, spre alți doi copii.

Se-aude în noapte urletul lunii,
Dar noi am fugit, și am renăscut...

Printre goluri

Are o dorință arzătoare de a zbura;
Ce-ar fi dac-ar zbura, de fapt doar sufletul,
Iar ea pironită-n lanțuri uitându-se-n gol...
Sau, dac-ar fi să zboare în gol
Aruncându-se de pe-o stâncă sculptată de-a sa minte,
Lovindu-se-n drumul căderii
De munți de rugăciuni, de disperări, de scurte sclipiri ale viitorului...

Căutând prin teancul de goluri doar iluzii pe care mintea
îi le-aruncă-n față,
... și pare fără speranță;
Și se-adună-ncet în lacrimi fierbinți ce se rostogolesc pe-
obrazul palid,
Transformându-se-n bobite de rouă pe iarba proaspăt
strivită de-a sa cădere.

Acorduri

Într-un câmp protejat de brațele pădurii,
stătea singură o chitară...
Iar corzile-i cântau, îi cântau povești de viitor...

Suflet de primăvară

Găsit-am prin paginile cărții de primăvară,
O zi senină și caldă din care cu mâna-mi făceau
Florile de-abia trezite din lungul somn înmiresmat,
Și se bucurau
Precum copiii în amiaza mare și-ncălzii de privirea
soarelui,
Privindu-i protector și mângâiați din când în când de
sufletul primăverii.

Și se scurg cioburi din al Regatului Timp
Pătând Eternitatea;
Umplând lumina zilei de particule luminoase
ale neobositului Soare.
Dar el? Timpul?
De ce mereu e-n trecere pe lângă noi, oamenii?

Și e greu...

În ziua de ieri, în miezul zilei,
stăteam, gândeam...
Și-mi ridicam privirea-n apusul soarelui,
mângâindu-l cu privirea, căci
știam, tristețea lui se răsfirea-n ochii lunii
ce niciodată, n-o va-mbrățișa...

Printre ramuri de soare

Cu brațele deschise ca pentru o îmbrățișare,
Stă-n câmpul înverzit, însuflețit de zâmbetul
domnișoarei Primăveri,
Chicotește și sare dintr-un boboc de floare într-
altul mângâiat de zâmbetul soarelui,
Cântă munților legănându-i și mângâindu-i
pe creste,
Și se-aruncă mai apoi în apa verde a câmpiei.

Dac-aș putea

Păcat că oasele-mi sunt fragile,
Construite din sticlă cernută pe patul lac-
rimilor mele,
Căci nu-mi dau voie
Să-mi plantez în sufletul zbuciumat și
chinuit de-atingerile tristeții,
Flori și arbori care să-mi însenineze fiecare
pietricică din corpul meu.

Timpul

Azi, locul inimii e-nlocuit de flori,
Multe și frumoase.
Cresc și-i înfrumusețează chipul.
Hm, ceva ciudat este-n ea și-i lipsește ceva,
dar e ceva subtil, micuț;
Mâna atinge locul inimii, al florilor;
Și-n palmă cade-o petală viu colorată;
dar acum e ofilită... și se usucă-n mod anormal de
repede,
Și e gata; palma îi e plină de cenușa florală
Ce-a plecat la braț cu vântul, în zări necunoscute.

"Adam și Eva"

grafică: Teodora ANDRONIC
Absolventă LIS

Șapte vieți, o singură iubire

„Adam și Eva” este, la prima vedere, un roman al dragostei, însă, pentru o minte care încearcă să deslușească misterele Universului, secretele vieții, „Adam și Eva” devine un reper al cunoașterii, al deslușirii dragostei care, capătă un sens filosofic. Valoarea inedită a acestei opere constă în abordarea mitului antic al androginului, într-o perspectivă originală, care devoalează o altă latură a scriitorului, diferită de cea realistă. Rebreanu se concentrează pe ideea sufletelor pereche, ființa umană putând atinge fericirea doar alături de persoana iubită pe care o caută continuu, în disperare. Scriitorul definește despărțirea succint, obiectiv. El aseamănă viața omului cu un atom alcătuit din două componente care menține sufletul omului în echilibru. Când una din aceste două componente se rupe, echilibrul este pus în pericol iar sufletul omului devine un adevărat detectiv ce caută să dobândească din nou starea de echilibru. Astfel începe o căutare involuntară pentru jumătatea pierdută. Însă, Rebreanu consideră că o viață adevărată conține șapte vieți în care omul se perindă neîncetat, moare și renaște, pentru ca în final, în cea de-a șaptea

viață, să își găsească sufletul pereche, sau poate să se regăsească pe el însuși, dobândind fericirea. A șaptea viață aduce revelația, iar la sfârșitul acesteia omul își dă seama dacă a trăit sau nu în zadar. „Câte vieți alcătuiesc o viață adevărată? Șapte. De ce tocmai șapte? O, Doamne, Doamne, de ce șapte? Dar pentru că șapte e numărul sfânt! A fost sfânt întotdeauna, în toate sufletele! [...] A șaptea viață aduce de-abia fericirea unirii cu celălalt suflet. De aceea a șaptea moarte cuprinde revelația. Fiindcă moartea a șaptea înseamnă sfârșitul existenței materiale și începutul întoarcerii în lumea spirituală, sufletul re trăiește într-o străfulgerare toate viețile anterioare pentru a se putea bucura mai deplin de strălucirea vieții noi, eterne, ce-l așteaptă.” Ideea principală a romanului constă în încercarea omului de a-și găsi sufletul pereche de-a lungul celor 7 vieți. Cifra șapte îi oferă cărții o conotație magică: șapte vieți, șapte capitole cu șapte părți fiecare; în structura subiectului, ea apare sub forma zilelor de naștere, a datelor de decese, a perioadelor de călătorii, a ritualurilor antice. Șaptele semnifică împlinirea vremii și desăvârșirea lu-



mii, găsirea fericirii și, în același timp, pierderea acesteia. Căutarea disperată a jumătății, singura menită să-i asigure împlinirea sufletească, îl face pe personajul principal, Toma Novac, să treacă prin numeroase încercări, în fiecare din cele 7 vieți pe care le trăiește în perioade istorice și spații geografice diferite. Astfel, el începe a trăi prin a fi păstor în India, apoi guvernator în Egipt, scrib în Babilon, cavaler roman în timpul împăratului Tiberiu, călugăr în Germania medievală, medic

în Franța revoluționară și în final, în cea de-a șaptea perioadă a infinitei sale vieți, profesor universitar la București. Personajele feminine dau titlu fiecăruia din cele șapte capitole. Acestea îl animă de fiecare dată pe Toma Novac și, deși par a fi compatibile cu sufletul personajului principal, pe care îl transformă într-un adevărat ambasador al iubirii, sfârșesc prin a-i provoca suferință, sortindu-l la moarte. Ileana, personajul principal fe-

minin, reprezintă idealul feminin. Ea este frumoasă, poate mult prea frumoasă în fiecare viață, aceasta fiind principalul motiv al suferințelor și necazurilor. Cu toate acestea, Toma Novac renaște din propria-i durere, de fiecare dată altul, în alt loc, și totuși același, în același suflet. Pe măsură ce tensiunea conflictuală se accentuează, se observă o avansare a statutului bărbatului, de la un simplu păstor, la un filosof important în societate, acestea sugerând apropierea de ultima reîncarnare din cea de-a șaptea viață, care îi aduce desăvârșirea spirituală. Această căutare perpetuă a jumătății este de fapt o căutare a fericirii, care îl aduce pe om la starea cea dintâi, care îl face să trăiască în armonie cu Universul, cu Dumnezeu, fără să poată explica în cuvinte cum de are puterea de a merge întotdeauna mai departe, de a trece peste orice eșec, de a se metamorfoza continuu. „Cine vrea să explice “totul” prin cuvinte, ajunge curând să nu poată explica nimic! Eroarea începe din clipa când vrem să identificăm cuvântul cu spiritul. Sufletul n-are nevoie de cuvinte pentru a înțelege.” Povestea de iubire dintre aceleași personaje, trăirea deznadejzii amplificată de cele șapte vieți,

aduce personajele în cea din urma viață într-o stare năucitoare. Simțind probabil că aceasta este ultima lor șansă de a-și uni sufletele, de a forma ființa perfectă, desăvârșită prin iubire, ei riscă totul pentru fiecare clipă de fericire, o fericire care îi aduce de această dată adevărata moarte personajului principal, dar o moarte purificatoare, încununată de împlinirea celei mai mari dorințe - dragostea. În pragul adevăratei morți, Toma Novac rememorează fulgerător toate cele șapte vieți, a căror amintire îl ucide puțin câte puțin; căci, deși nu se cunoșteau și nu știau niciunul de existența celuilalt, ei s-au căutat întotdeauna, iar când au fost la un pas de a se regăsi, soarta i-a pedepsit, despărțindu-i din nou. Cu toate acestea, ultima, și poate singura moarte, îi aduce liniștea, adevărata fericire. Romanul „Adam și Eva” tratează mitul reîncarnării, conform căruia sufletului omului se purifică prin găsirea adevăratei iubiri, care îi aduce fericirea. Abordând tema metempsihozei, Liviu Rebreanu evadează din cotidian, păstrând valoarea stilului care l-a consacrat, dar abordând un gen deosebit, care îi încununează opera-i remarcabilă.

REBREANU



Adam și Eva

Alexandra PĂTRĂȘCAN,
Absolventă LIS



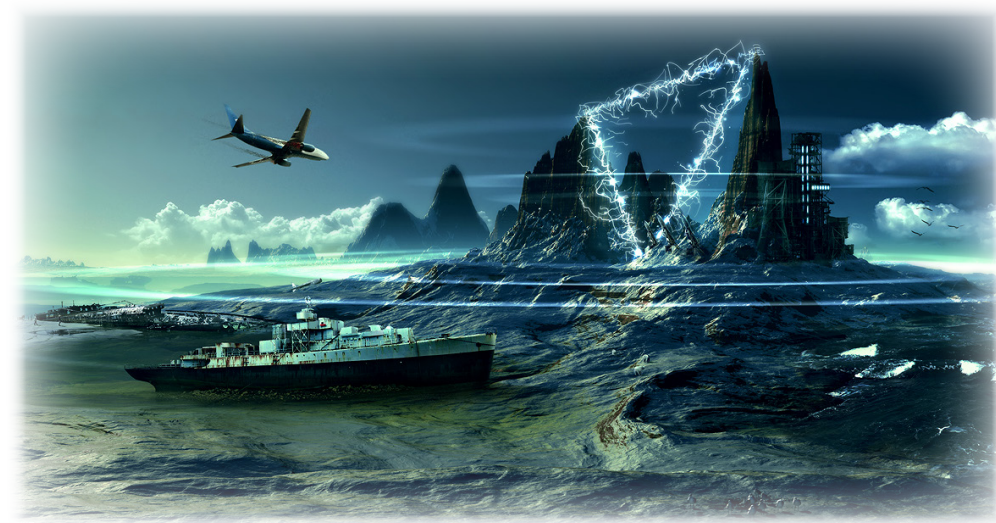
Triunghiul Bermudelor

Te-ai întrebat vreodată ce se ascunde în spatele acestor două cuvinte ? Mister. O zonă țesută în mister și teamă, teamă de inexplicabil, de paranormal.

Triunghiul Bermudelor este Paradisul din care nu există scăpare. De-a lungul timpului, persoane, vase și avioane au dispărut în adâncul neștiutului, au dispărut ca și când n-ar fi existat. Triunghiul Bermudelor reprezintă o suprafață de 1,2 milioane de km² aproximativ triunghiulară având colțurile în Insulele Bermudelor, Miami și Puerto Rico. Din curiozitate, mii de oameni s-au aventurat în această călătorie spre necunoscut, călătorie din care nu s-au mai întors.

Data de 5 decembrie 1945 a atras atenția asupra acestei zone rămânând memorabilă în istorie. O escadrilă de cinci bombardiere TBM Avenger se pregătea pentru o misiune la baza aeronavală din Fort Lauderdale. Pe parcursul misiunii, conducătorul navei Charles Taylor a observat că busola se dereglează iar semnalele radio devin din ce în ce mai slabe. În doar câteva ore, avioanele cu cei 14 bărbați au dispărut în Oceanul Atlantic. Din momentul acela a prins viață *Triunghiul Bermudelor*. În urma finalizării investigațiilor, concluzia la care s-a ajuns a fost aceea că aeronavele au fost forțate să aterizeze, mister încă neelucidat.

Lucrurile au luat amploare în momentul



în care la 3 ani după dispariția celor 5 bombardiere TBM Avenger, pe 28 decembrie 1948 în Porto Rico au dispărut 32 de persoane împreună cu avionul Douglas DC-3 în care se aflau.

Data de 28 august 1963, rămâne și ea memorabilă, căci, doua avioane KC-135 se presupune că s-ar fi ciocnit și prăbușit în Oceanul Atlantic. Însă, după studiile efectuate s-a constatat faptul ca aparatura de la bord a luat-o razna, neputând fi controlată de piloți.

Ceea ce a reușit să șocheze întreaga lume a fost că la 700 m sub Atlantic, a fost găsită o ciudată așezare pe care oamenii o aseamănă orașului Atlantida, descris de către Platon în nenumărate lucrări. Dar după toate disparițiile misterioase, care

este concluzia la care se ajunge ? Cum se explică toate incidentele lamentabile din Triunghiul Bermudelor ?

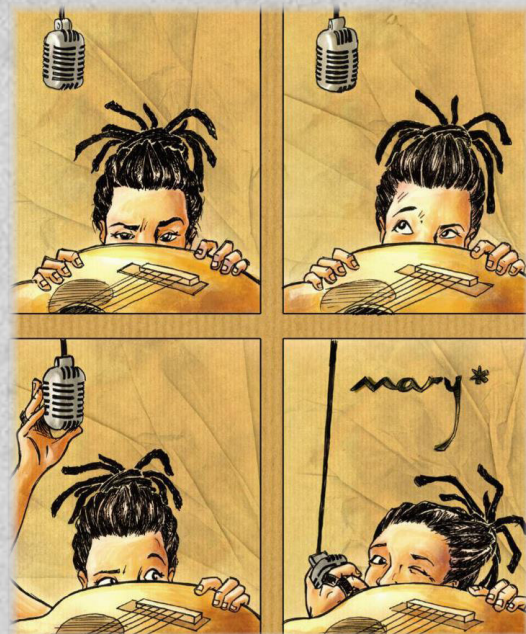
Diferiți oameni de știință susțin diverse teorii. Unii presupun că magnetismul ar fi foarte accentuat în zona aceea, acest magnetism reușind să deregleze condițiile meteo. Neexistând faună și floră, oamenii de știință cred că de fapt, în acea zonă, există gaze naturale și de aceea animalele o evită.

Dar totuși cum se explică dispariția oamenilor, a navelor, a avioanelor ? Este posibil ca una dintre aceste teorii să fie adevărată. Însă adevărul va fi dezvăluit în viitor.

MARY*

CHOPONS NOS RÊVES

*"Nu-ți visa viața,
trăiește-ți visele!"*



• Vous vous êtes déjà consacrée comme une artiste talentueuse, originale. Comment avez-vous découvert votre passion pour la musique?

Depuis l'enfance, je rêvais d'être batteuse, musicienne, faire de la scène... comme un rêve de tout gamin.

Puis, la guitare m'a amenée à pratiquer vraiment la musique, qui s'est alors développée en moi comme une passion et

une chose nécessaire à ma vie, à mon équilibre, surtout quand se mêle au son l'écriture des mots: un exutoire.

• Quand avez-vous chanté devant un public pour la première fois? Quelle a été la première chanson que vous avez interprétée ?

Difficile de me souvenir... Ce dont je me souviens, c'est en 1998, lors d'une fête de la musique. Nous avons formé un groupe avec des amis, Merfolk. La 1ère chanson interpré-

tée en public a dû être une chanson de Tryo (groupe français). Puis sinon, une composition, écrite avec Elise, une amie de ma sœur, que nous avons écrite ensemble: La peste.

• Pourriez-vous définir votre style musical en trois mots ?

Groovy – Smooth - Ouvert

• Quelle a été la première chanson que vous avez composée ? Quand l'avez-vous lancée officiellement ?

La première chanson que j'ai composée n'a jamais été « lancée officiellement »...!

J'avais 12, 13 ans, du coup en dehors de tous circuits pro ou d'ambition professionnel.

• Vos compagnes fidèles sur la scène sont la guitare et la « boîte magique ». Pourquoi avez-vous choisi cette manière d'interprétation ? C'est quoi la « boîte magique » ?

La guitare a été une découverte vraiment « limpide », j'ai commencé à 7 ans, j'ai fait 4 ans en cours collectif, très libre et loin d'un apprentissage comme au conservatoire. Je ne

connais pas vraiment « la musique ». Je ne sais pas lire une partition et ne sais pas le nom de tous les accords que je joue. J'ai beaucoup appris à l'oreille, et me concentrais énormément

sur « la main droite » de ce que j'écoutais, en tentant de le refaire.

La boîte magique, je l'ai découverte grâce à Fred Metayer, en 2003 au Zèbre de Belleville à Paris. J'ai été complètement subjugué de découvrir ce qu'il faisait seul en scène, avec sa gratte, sa voix, et le principe d'auto-sampling.

L'auto-sampling consiste à avoir un pédalier loopstation afin de pouvoir enregistrer des boucles de son jouées en live, et de pouvoir enjoliver les compositions par des arrangements, même étant seul en scène. J'étais dans une période « off » côté musique depuis quelques temps, et ça m'a envoyé en gros coup de boost et d'envie de re-manier, ré-arranger mes compositions, avec à mon tour : ma « boîte magique », conquise par cette « magie » de donner l'impression qu'on est plein alors qu'on est seul.

• Les Talents Acoustiques TV5 Monde, Pic d'Or – vous êtes la grande gagnante de ces concours. Comment a-t-elle évolué, votre carrière musicale, depuis 2011 ? Comment vous ont-elles influencée, ces expériences ?

Ces concours ont été une bien riche expérience dans mon parcours. Tous tremplins permettent, quoiqu'il arrive, de rencontrer du monde du milieu professionnel, d'élargir ses connexions, de diffuser sa musique, son projet. La cerise sur le gâteau avec ces 2 là fut d'être la gagnante... Le Pic d'Or m'a permis d'être aujourd'hui en collaboration avec ma productrice/éditrice Amélie De Chassey (AIM prod), d'avoir enregistré l'EP, d'actualiser le projet Mary* en vue d'un démarchage en milieu professionnel. Les Talents Acoustic eux, m'ont apporté une exposition mondiale à travers le net, la télévision (TV5Monde),

et les radios (Francophonie Diffusion), le public s'est agrandi d'un coup, et d'une manière super encourageante. Tout ça fut un énorme coup de boost pour la « crédibilité » de mon projet aux yeux des professionnels. Parler de « carrière » aujourd'hui est prématuré, je tente d'en tamer une car-rière ! Mais elle n'est pas enclenchée. Le but est justement, ça : réussir à vivre de ma musique, et je suis pas prête de lâcher l'affaire

• Avez-vous un chanteur préféré ou un mentor ?

Comme dit plus haut, Fred Metayer a joué un rôle prépondérant sans même qu'il le sache dans mon parcours. Il a d'ailleurs fallu que je fasse gaffe à ne pas tomber dans une influence trop marquée, et trouver ma propre voie. Et je crois qu'au fil des ans, j'ai

su trouver cela, le public en tout cas me renvoie bien cette idée, j'ai l'impression, même si certain connaisseur de Fred « pointe du doigt » cette influence, ils m'en parlent comme toutes influences qu'ont les groupes ou artistes dans leur musique aujourd'hui,

et non comme un « copier-coller » dans lequel je serai tombée.



• Vous avez été l'invitée spéciale du festival international de musique francophone "Chants. Sons sur scène" de Baia-Mare et vous avez inclus les vers composés par les concurrents au festival dans la chanson "Chopons nos rêves". Que pensez-vous des jeunes Roumains qui ont participé au concours et aux ateliers de musique?

Oui, ça me tenait vraiment à cœur d'insérer ces vers roumains issus de cette aventure « Baia Mare 2012 » dans la chanson. Quand j'ai été invitée à Baia Mare, « Chopons nos rêves

» était en plein création dans ma tête, en cours d'écriture. Ce qu'il s'est passé durant les ateliers a été vraiment super positif, chaleureux, plein d'échange, d'envie, de motivation, de passion, et de

laisser aller ». Les jeunes étaient tous réellement « dedans » comme on dit, et passionnés, ce qui n'est que agréable et même super « kiffant » de travailler avec eux !

• Que pensez-vous de la Roumanie? Voudriez-vous revenir ici?

Oui, je reviendrai avec grand plaisir! J'ai beaucoup aimé, et les gens sont très chaleureux et accueillants, puis

cet intérêt pour la francophonie fut vraiment une découverte pour moi, et ça donne envie de créer plein de choses avec

la Roumanie, culturellement parlant.

• Quels sont vos projets pour l'avenir?

Trouver un tourneur, et enregistrer mon 2ème album ! Pouvoir, au final, de nouveau vivre de ma musique...

• Finalement, que conseillez-vous aux jeunes qui voudraient embrasser une carrière musicale?

Ne jamais rien lâcher... Ce milieu est parsemé d'embûches, mais il ne faut jamais baisser les bras, et continuer de travailler, de prendre toutes les critiques même les plus négatives, afin de les transformer en positif.

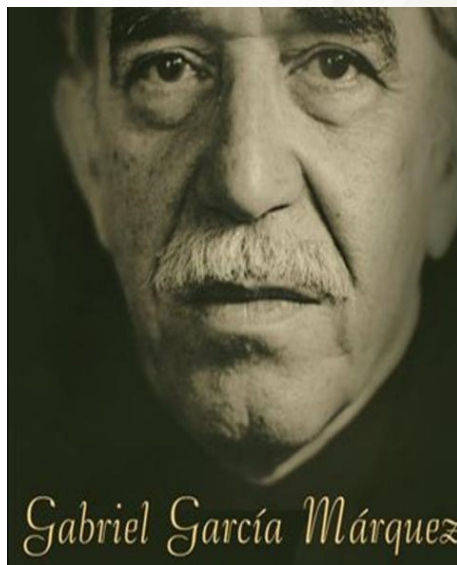
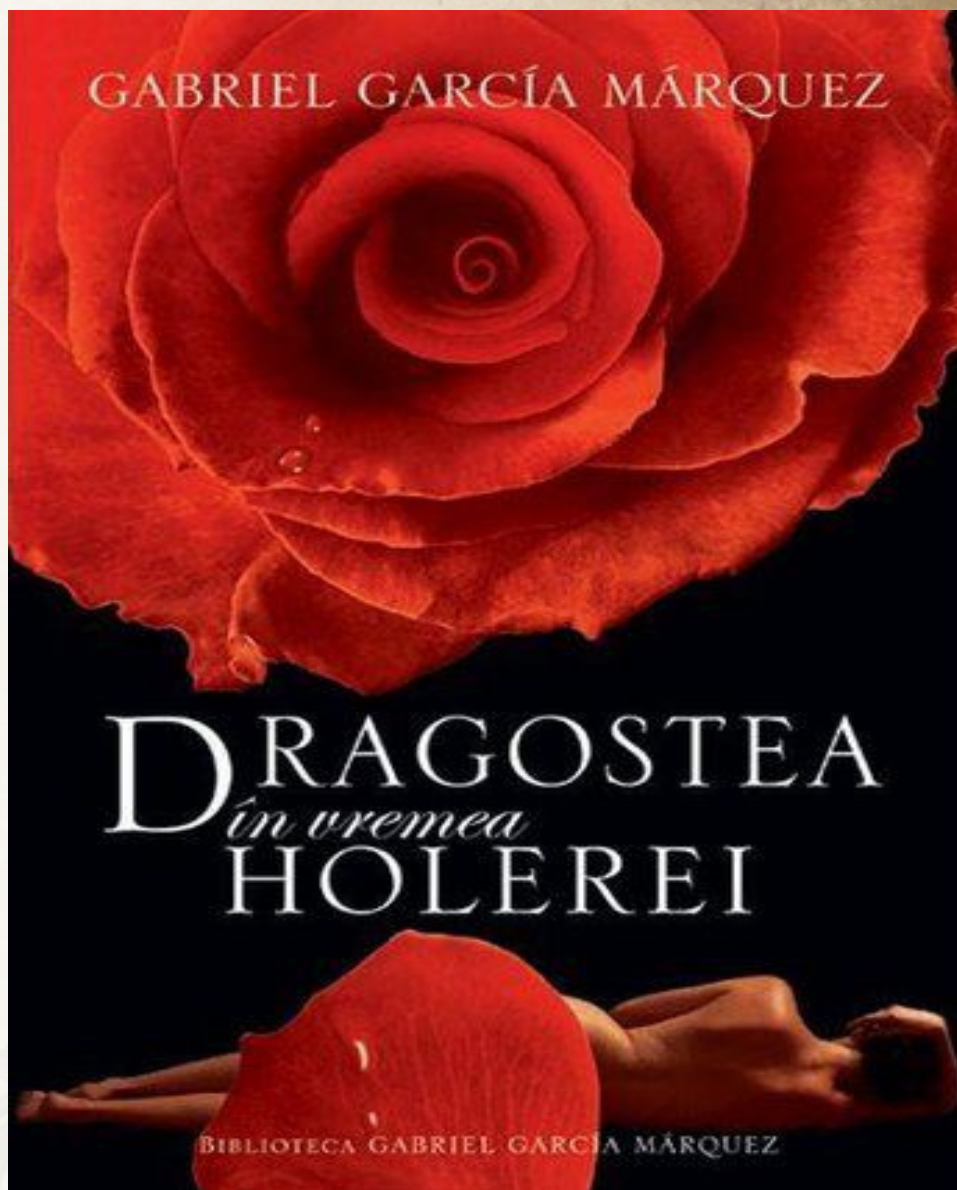
Tout retour est constructif dans la création. Mais voilà, le seul gros conseil serait celui-là : ne lâche rien si c'est à la musique que tu aspires ! Rien de rien !

Andreea CROITORU
Clasa a XII-a D



Zoom Cultural

"În tinerețe, Florentino Ariza și Fermina Daza trăiseră o pasionantă poveste de dragoste. Numai că viața îți rezervă uneori surprize... La început, când Florentino află că Fermina se va căsători cu un doctor bogat, simte că viața lui s-a sfârșit. Deși își găsește echilibrul, bucurându-se de succes în afaceri și nu numai...(cele 622 de relații amoroase ar putea confirma acest lucru), dragostea lui pentru Fermina rămâne la fel de puternică. Așa că după 50 de ani, 9 luni și 4 zile de despărțire, Florentino își reînnoiește declarația de dragoste în fața femeii visurilor lui. I se va mai oferi, oare, șansa unui nou început? " Laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în 1982, scriitorul columbian Gabriel Garcia Marquez s-a născut în 1927, în Aracataca, fiind cel mai cunoscut scriitor sud-american al secolului XX, devenind pe plan mondial părinte al realismului magic. Cât "trăiește" oare o iubire adevărată? Scepticii o măsoară în câțiva ani, câteva luni, câteva zile sau chiar se îndoiesc de existența ei. Dar când dragostea este o așteptare lungă și chinuitoare, câți ar avea puterea de a iubi în tăcere și de a spera...vreme de 50 de ani? Iată întrebarea pe care ne-o transmite Gabriel Garcia Marquez, în "Dragostea în vremea holerei" - una dintre



cele mai frumoase povești de dragoste din câte s-au scris vreodată. "Dragostea în vremea holerei", un titlu care ne duce cu gândul la o poveste de dragoste care poate "supraviețui" oricărui obstacol ivit, chiar și holerei. Însă titlul nu face referire la acest aspect, putem spune că "vremea holerei" echivalează cu perioada iubirii romantice, sugerând astfel că dragostea, în această operă, este o boala infecțioasă ce cuprinde întregul corp, iar atunci când atinge apogeul, ne face să uităm chiar de noi înșine. Cartea ne prezintă o poveste de dragoste infantilă, care odată cu trecerea timpului devine din ce în ce mai puternică, cei doi îndrăgostiți se cunosc prin intermediul

schimbului de scrisori, Florentino Ariza privește în fiecare zi mișcările iubitei sale, stând la pândă în parc, pe banca cea mai ferită de privirile indiscrete, prefăcându-se că citește o carte de poezii la umbra migdalilor. Iubirea celor doi, ia sfârșit, pentru Fermina, atunci când tatăl ei decide să o căsătorească cu doctorul Juvenal Urbino, un tânăr de 28 de ani care era râvnit de toate domnișoarele ce se aflau la vârsta măritişului; dar iubirea nu s-a stins și Florentino a continuat să o aștepte vreme de 50 de ani, timp în care a avut parte de o viață foarte agitată și plină de amoruri trecătoare.

Dupa 50 de ani, 9 luni și 4 zile, Florentino Ariza hotărăște să-și mărturisească, din nou, sentimentele față de aleasa inimii lui care, într-un final, îi va accepta dragostea. Gestul final, în care cei doi îi cer căpitanului să arboreze steagul gal-

ben-negru, ca semn că la bord sunt bolnavi de holeră, îl fac din dragoste unul pentru celălalt și pentru a-și petrece o tardivă lună de miere în care să nu-i deranjeze nimeni. "Dragostea în vremea holerei", nu este tocmai genul de carte

care să te țină cu sufletul la gură, încădrându-se în cadrul aspectelor realității și nu a aspirațiilor adolescentine, cu toate acestea e atât de convingător și sensibil scrisă, încât cu greu o poți lăsa din mână.

Georgiana-Daniela POSTOLACHE
Clasa a XII-a D

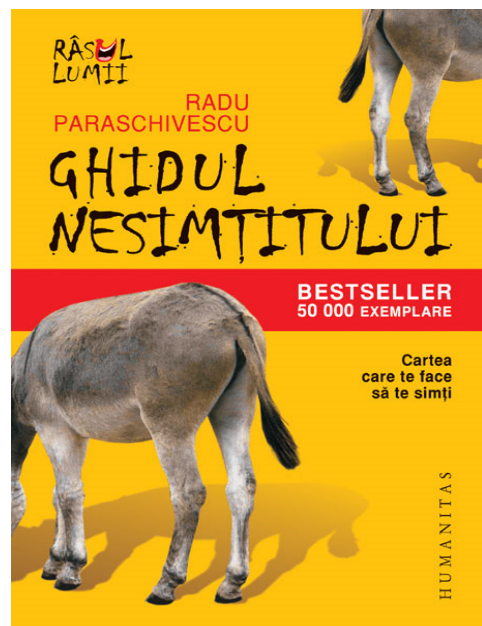
Ghidul Nesimțitului

Nesimțitul = "o vietate care se lasă condusă în tot ce face de impulsuri, de instincte și de filosofia bunului plac".



Nesimțirea este viciul de care românii se lovesc mai des decât și-ar dori. Mai precis, nu trece o zi fără să simțim cum proximitatea nesimțitului ne scoate din minți și ne aruncă pe culmile disperării. Cartea are ca scop principal amuzamentul, Radu Paraschivescu neavând pretenții moralizatoare sau de educare „pe tot parcursul vieții”. Punctează doar cu ironie fățișă toate "calitățile" acestei "creaturi sigure pe sine, versatile, tupeis-

te și sfidătoare": nesimțitul. Autorul i se adresează direct acestuia, tutuindu-l. Îi compune un decalog ironic, care stârnește ilaritate și pe care se bazează întreaga expunere. Așadar, ne întâlnim pe rând cu nesimțitul călător - care (ne) împinge, urlă sau miroase, - nesimțitul blocator - cu "parangheliile" din mijlocul săptămânii sau care ocupă spațiul casei scării pentru activități diverse, - nesimțitul de la teatru sau film, din media sau politică. Nici un sector nu scapă vigilenței acestui tip de "om", el posedând grația desăvârșită de a se introduce peste tot cu non-șalanță. Nesimțitul te scandalizează, îți invadează spațiul intim fără nerușinare sau remușcare, face lucruri la care nu te aștepti în momentele cele mai nepotrivite, lăsându-te perplex prin gestică și discurs. Deși nu ne îndoiam, ni se spune că nesimțitul face parte din toate categoriile sociale, de la simpli muncitori la directori generali, și deopotrivă bărbați, femei sau copii. Unele din scenele prezentate îți dau senzația acută de déjà-vu, sunt lucruri pe care le vezi în fiecare zi și îți dai seama că te-ai obișnuit cu ele, ceea ce e, în fapt, destul de tragic. Nu poți scoate o vorbă în preajma nesimțitului, prezența lui te



enervează și te înrăiește, dar ești redus și neputincios. Imposibilitatea de a riposta (din nepăsare sau din spirit de conservare), asociată unui fatalism românesc îl fac pe cel care a avut "tupeul" să se afle la un moment dat lângă un nesimțit, fie să dispară cât mai repede, sau, după cum spune autorul, să-și dorească să emigreze sau, și mai bine, să se sinucidă. Nesimțitul este un artist desăvârșit. Bădărania este crezul lui, căruia i se închină cu dedicație și perseverență.

Tot textul compune astfel un manual al perfectului nesimțit, cu ceea ce se face și ce nu. Însă la final, după ce ai râs recunoscând "modelele", te cuprinde iritarea

și, imediat după, tristețea. Enervat, te întrebi: Cum salvezi o nație sufocată de flagelul nesimțirii? Pentru că așa cum se arată în text, ironia fină, înjurătura sau

dezertarea nu au nici o finalitate. Răul se stopează oare cu și mai mult rău? De aici, imediat tristețea. Din neputință.

Georgiana-Daniela POSTOLACHE
Clasa a X-a D

Cronică Teatrală

ZicZac

Premiul pentru cea mai bună creație coregrafică (Gala UNATC 2013)

Premiul pentru cel mai bun interpret într-un spectacol de coregrafie (Gala UNATC 2013)

Distribuția: Andreea Gavrilu, Ștefan Lupu, Gabriel Costin

Regia: Andreea Gavrilu



Un bărbat, o femeie și un DJ aricios pe scenă. *Zic Zac* se deschide către public, într-o explozie coregrafică plină de surprize. Realizat într-o manieră foarte expresivă ca dans, comic și ca actorie, aflat sub bagheta magică a Andreei Gavrilu, spectacolul surpinde prin replici ironice și un dialog tipic

unui cuplu tânăr. Se vorbește despre etapele unei relații: simpatie și antipatie, sensibilitate și cruzime, frici personale și nevoia de a ne găsi jumătatea. Astfel se creează o lume nebună datorită celor 2 protagoniști. Condiția fizică de invidiat și interpretarea actorilor reușește să aducă acestui spectacol mari premii printre care se numără și premiul UNATC 2013 pentru cea mai bună creație coregrafică și pentru cel mai bun interpret într-un spectacol de coregrafie. Cu alte cuvinte, premiile obținute reflectă munca unor tineri pasionați de teatru și dans. Folosind un

singur cuvânt pentru a descrie întreaga atmosferă, - "duel" - reușim să recunoaștem doza de nebunie prezentă și să simțim explozia de energie de pe scenă. Momentele de dans sunt foarte bine lucrate și merg perfect cu proverbele, jocurile de cuvinte și zicătorile ce alcătuiesc întreg spectacolul. Un deliciu ce vrea să scoată în evidență haosul și ipocrizia, este scena telefonului mobil cu dansul pinguinului pe post de sonerie. Pata de culoare e oferită de personajul lui Gabriel Costin. Vestimentația colorată alcătuită din pantaloni aurii, un sacou brodat cu bucățele de oglinzi și un glob sclipitor, totul în bătaia tunurilor de lumină, captează atenția publicului, în finalul spectacolului. Accentul nu cade pe un anumit gen muzical, din contră, spectacolul ne poartă printr-o sumedenie de genuri, reușind să stârnească hohotele de râs ale publicului.

Cronică de film



Războiul e un joc. O ecranizare originală și într-un stil aparte despre Holocaust, despre sacrificiu și ocrotire părintească, despre câștigarea dragostei și cum să trăiești cu zâmbetul pe buze în orice situație pentru că "La vita e bella!" "La vita e bella", filmul italian distins cu 3 premii Oscar, este scris, regizat și jucat de un singur om: Roberto Benigni. Acest film este unul excepțional din toate punctele de vedere. Capodopera cinematografică descrie evenimentele dramatice din timpul Holocaustului într-o manieră umoristică, printr-un joc. Pri-

răsindu-și logodnicul pentru a-și întemeia o familie alături de Guido. În a doua parte a filmului îi vedem pe Dora și Guido formând o familie fericită împreună cu băiețelul lor Giosue (Giorgio Cantarini). Situația familiei Orefice se schimbă în ziua în care antisemitismul atinge cote maxime și Guido, împreună cu fiul și unchiul său, sunt duși într-un lagăr de concentrare german. Dora, deși nu e evreică, dorește să meargă alături de ei în trenul ce îi va duce către moarte. De acolo, filmul se transpune într-o alegorie joc-moarte, unicul scop al lui

ma parte a filmului îl prezintă pe Guido Orefice (Roberto Benigni) - un personaj încântător și plin de inocență ce are un singur vis, acela de a-și deschide o librărie în orașul Arezzo. O întâmplare neașteptată i-o aduce în cale pe Dora (Nicoletta Braschi), pe care acesta o numește "princesa" și de care se îndrăgostește iremediabil; deși aceasta este logodită, Guido încearcă prin toate mijloacele să o cucerească. După numeroase întâlniri pe care Guido le plănuiește, reușește să atragă atenția Dorei prin caracterul său imprevizibil și prin simțul umorului, aceasta pă-

Guido fiind acela de a-și salva fiul de la moarte, spunându-i că totul este un joc în care principala regulă este "să nu plângi", iar premiul constă într-un tanc adevărat. Jocul propus de tată reprezintă o manieră caldă de a salva inocența copilului și de a-l proteja. Realității crude i se opun imaginația și credința personajelor, care în cele din urmă triumfă. Guido își pierde viața doar ca fiul său să nu vadă groaznicul adevăr. Replica finală "Abbiamo vinto!" ("Am învins!"), absolut genială, demonstrează că sacrificiul tatălui nu a fost în zadar, inocența copilului a învins, acesta își primește premiul promis și o regăsește pe mama sa. Această capodoperă cinematografică se diferențiază de celelalte filme ce au ca temă Holocaustul prin faptul că tratează tragicul destin prin joc și comic. Un film extraordinar ce te face să zâmbesti și să râzi printre lacrimi.

Regia, scenariul și interpretarea din partea lui Roberto Benigni sunt de excepție. Copilul inocent, Giorgio Cantarini, are o prestație foarte bună, aflându-se la primul rol din cariera sa.

Privind prima parte a acestui film și intuind ce se va întâmpla, te simți neputincios, deoarece nu poți schimba destinul tragic al personajului principal, finalul dulce - amar al poveștii. La vita e bella! este un film sincer și curat ce prezintă într-un mod comic destinul evreilor ce și-au pierdut viața în lagărele de concentrare naziste. Un film emoționat pe care îl recomand tuturor!

Un film românesc premiat cu *Ursul de aur* la *Festivalul Internațional de Film de la Berlin* (16 februarie 2013) prezintă cu siguranță un must-see pentru orice român împătimit al filmelor, pentru a se convinge de meritul filmului, din pură curiozitate sau puțin din amândouă. Există, pe diferite site-uri, pe internet, discuții interminabile, critici cât cuprinde și tot atâtea (sau mai multe) laude aduse acestui film. Dacă merită sau nu premiul, nu cred că suntem noi în stare să decidem, aceasta este responsabilitatea membrilor juriului. Și totuși, deși părerea pe care o emităm e neavizată, credem că povestea de viață prezentată de filmul *Poziția copilului* captează atenția publicului prin faptul că acesta se poate regăsi în personajele lui. *Poziția copilului* este un film regizat de Călin Peter Netzer, produs de Călin Peter Netzer împreună cu Ada Solomon, având ca scenariști pe Călin Peter Netzer și Răzvan Rădulescu. Implicarea peste măsură a acestui C. P. Netzer o putem pune pe seama atașamentului față de tema filmului, scenariul fiind în parte inspirat din relația acestuia cu mama sa. Co-scenariști, cei doi realizează o adevărată capodoperă, un film “ greu de digerat, dar care merită văzut”, așa cum mărturisește Călin Peter Netzer. Greu de digerat ... de ce? Deoarece poate fi categorisit ca fiind un film mai mult pe placul celor ce nu caută relații pline de lapte și miere sau numai finaluri fericite. Acesta este un film care sparge tiparul caracteristic telenovelelor, un film în care se regăsesc disperarea, ura, vinovăția, suferința, controlul, frica și o iubire ce întrece limitele obișnuite ale posesivității, ajungând la nivelul de obsesie. Cornelia Kereneș, în vârstă de 60 de ani (mama, în film) este conturată perfect de jocul Luminiței Gheorghiu drept o mamă posesivă, înnebunită la gândul maturizării copilului ei, de acum bărbat, dar pe care continuă să-l



alintea, să-i poarte de grijă pe cât posibil. Astfel, când este pusă în fața unui fapt împlinit – accidentul provocat de Barbu (fiul ei), ce a condus la omor din culpă fără intenție a unui băiețel de 14 ani ce traversa neregulamentar, - este obligată să sară complet peste etapa de panică și de criză emoțională și să intervină în forță cu toate relațiile, sforile, șantajele și banii de care dispune. Preia controlul întregii situații, trece peste autoritatea aproape inexistentă a soțului ei, (Domnul Făgărășanu, jucat de Florin Zamfirescu) și peste cea a fiului (jucat de Bogdan Dumitrache) - care încearcă, cu un minim de efort, să-și declare independența, - devenind ea mascul alfa. O scenă interesantă este cea

a întâlnirii doamnei Cornelia cu Dinu Laurențiu (jucat de Vlad Ivanov), martor al accidentului. Această întâlnire pune față în față doi așa-ziși masculi alfa, unul cu puțin mai multă experiență, astfel încât, la încercarea de șantaj a mamei pentru ca martorul să-și schimbe declarația, acesta își prezintă culpabilitatea, acceptă să-și schimbe declarația în schimbul unei sume enorme (80.000 euro), urmând ca înainte de plecare să lase bacșiș aproximativ 100 de lei - „ceva simbolic”. Depășită de complexitatea acestui personaj, mama îndurerată de copilul ce îi respinge ajutorul, continuă ajungând chiar să ceară ajutorul norei pe care a disprețuit-o dintotdeauna.

Prin intermediul ei își convinge fiul să viziteze împreună familia îndoliată, prin această ultimă întâlnire Luminița Gheorghiu oferind lovitura de grație. Aici, tot ceea ce mama leaică, mama posesivă, mama obsesivă, mama stăpână pe situație a ascuns atâta timp, iese la suprafață, emoțiile înăbușite încă de la început apar pe chipul îndurerat al stimabilei doamne Cornelia sub forma lacrimilor, plângându-și fiul pierdut. Aici rolurile par a se inversa între mama care cu adevărat

și-a pierdut fiul și cea de-a doua, dar de fapt rolul doar se împarte, amândouă prezentându-și durerea. Fiul chinuit de vinovăție nu asistă la această întâlnire, așteaptă în mașină până când, întorcându-se mama lui, îl zărește pe tatăl copilului decedat; prin replica "Mamă, deblochează-mă și pe mine!" părăsește singur automobilul și poartă o discuție cu aceasta. Filmul fiind realizat din prisma unui participant la evenimente (mai mult din unghiul mamei), această conversație este

urmărită în oglinda retrovizoare, simbolizând detașarea finală a mamei față de fiul ei și acceptarea independenței acestuia. Filmul prezintă probleme de actualitate des întâlnite: corupția sistemului, poziția familiilor din upper middle class față de cele mai sărace, dar și numeroasele dificultăți de comunicare întâlnite în cadrul mediului familial.

Vama Veche

Muzica ce nu a murit

Raluca PĂTRĂȘCANU
clasa a XI-a E

Un solist vocal surprinzător, dinamic, pe alocuri nostalgic, Tudor Chirilă, împreună cu ceilalți patru membri instrumentiști ai trupei Vama "s-au rătăcit" pe scena din Focșani a Festivalului Internațional al Viei și Vinului "Bachus 2013". Așa sună "intriga" celui mai dorit și mai așteptat recital de către majoritatea adolescenților și de către iubitorii de muzică bună, în general. Toți rockerii, din Focșani și din împrejurimi, și nu numai, s-au strâns în număr foarte mare în Piața Unirii, sâmbătă, 5 octombrie, la orele 21:45. Piesa care a spart gheața a fost "Post Iubire", interpretată în forță, dar fără a-i lipsi sensibilitatea cuvenită, motiv pentru care publicul a receptat mesajul transmis de solist, superba baladă rock fiind fredonată de către oameni la unison cu trupa. Hiturile semnate Vama și Vama Veche - "Copilul care aleargă către mare", "Vara asta", "Epidemie de iubire", "Vama Veche" - au fost urmate de melodia "Perfect fără tine", care invocă marea și care s-a bucurat de un real succes la începutul acestei veri, atât pe posturile radio, cât și la televizor. Concertul s-a sfârșit, așa cum îi este firesc trupei

Vama, cu piesa "Epilog", care a făcut furori printre tineri la lansare, acum 10 ani. Sentimentală, cu un mesaj care ajunge din difuzoare până în suflete, melodia de final a reușit să smulgă lacrimile multora dintre adolescente. Fanii trupei Vama își pot revedea idolii în această iarnă, căci

artiștii vor concerta pe data de 17 decembrie, la Sala Palatului din București. Până atunci, fiți cu urechile la radio - s-a anunțat o nouă piesă în pregătire, despre fericire și dragoste, un featuring mult așteptat cu Guess Who.



Miruna TUTOVEANU
clasa a IX-a D

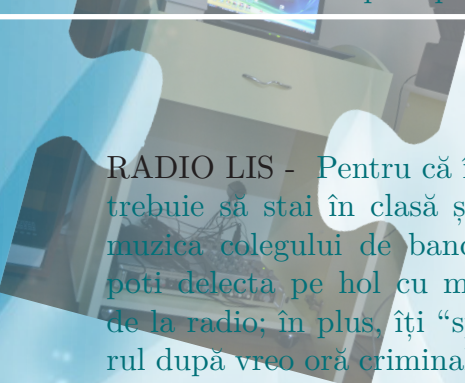
Zodia Elevului

10 lucruri pentru care e cool să fii LIS-ean

Ai broșura cu liceele din județ, după ce-ai scăpat de examenele de sfârșit de clasa a VIII-a și, înainte să alegi, te gândești: m-am saturat de mate, așa că mă duc la uman; nu mai vreau franceză, deci mate-info să fie; sau pur și simplu îți alegi profilul, respectiv liceul, în funcție de ce aleg majoritatea colegilor.

Eu, personal, mi-am dorit să ajung la Liceul "Ioan Slavici" pentru că i-am auzit pe prietenii mei povestind despre proiecte frumoase și motivante iar bucuria performanțelor obținute ce li se citea în privire m-a făcut să ard de nerăbdare să fiu și eu lis-ean.

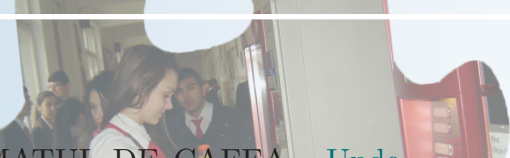
Și iată-mă ajunsă în clasa a XI-a, simțindu-mă la LIS "ca acasă", trăind intens fiecare pauză, suferind din cauza vreunui test neanunțat ... V-ați întrebat vreodată de ce e cool să fii elev la LIS? Mi-am întrebat colegii ce le place cel mai mult la școala în care învață iar răspunsurile lor m-au trimis învariabil la un Top 10 pentru care e cool să fii LIS-ean:



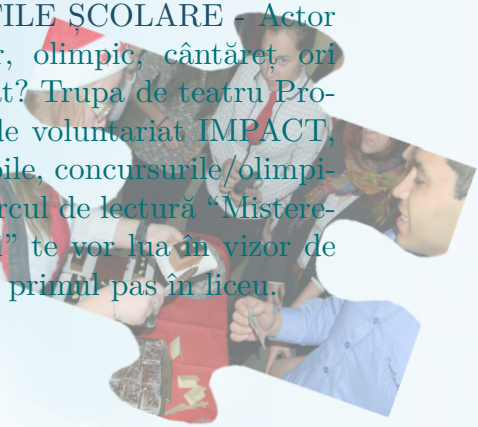
RADIO LIS - Pentru că în pauze nu trebuie să stai în clasă și să asculți muzica colegului de bancă, când te poți delecta pe hol cu muzica bună de la radio; în plus, îți "spală" creierul după vreo oră criminală (mai ales dacă volumul boxelor e dat la maxim) sau îți dă posibilitatea de a-ți afirma calitățile vocale ...



DOMNUL DIRECTOR - Nu ai uniformă și ai oră cu domnul director? Atunci bagă-te sub bancă sau camuflează-te în ultima bancă. Domnul profesor Manovici *aka* profu' de logică, economie, psihologie, filosofie, domnu', e persoana care-ți înțelege problemele și îți oferă cele mai bune sfaturi sau, eventual, te trimite acasă să-ți iei cămașa albă!



AUTOMATUL DE CAFEA - Unde bei cea mai bună, rapidă și ieftină cafea din oraș? La liceu. Savoarea de cafea te întâmpină dimineata, când intri în liceu și te trezește instantaneu. De ce să chiulești și să te prindă razia în oraș când îți poți bea cafeaua liniștit chiar în liceu?



ACTIVITĂȚILE ȘCOLARE - Actor sau voluntar, olimpic, cântăreț ori cititor înfocat? Trupa de teatru Protha, clubul de voluntariat IMPACT, corul Cantabile, concursurile/olimpiadele sau Cercul de lectură "Misterele cuvântului" te vor lua în vizor de cum faci primul pas în liceu.

Zodia Elevului

PROFU' DE BIO - Biologia ți se pare una dintre cele mai plictisitoare materii? La LIS o vei iubi ... sau mai bine zis, vei iubi profesorul care reușește să capteze atenția majorității care contează, a fetelor. Domnul profesor Gârleanu îți va schimba părerea despre biologie, după câteva ore va fi materia ta preferată, indiferent dacă ești la profil uman sau real.

EXPOZIȚIILE DE PE PEREȚII LICEULUI - Dacă pereții ar putea vorbi, cred că nimeni nu s-ar mai sprijini de ei. Pentru a-i scoate din anonimat, i-am însuflețit cu lucrările talentaților noștri colegi.

DIVERSITATEA - Chiar dacă ești un soarece de bibliotecă, un timid, un party people, un rocker, la L.I.S. îți vei găsi ușor prietenii sau perechea, datorită diversității de caractere.

Încă te mai întrebi ce te-a determinat să vii la LIS? Recitește topul, uită-te în jurul tău și-ai să realizezi că, să fii elev la Slavici e mai mult decât COOL!

Te așteptăm în familia LIS!

PARCUL DIN CURTEA INTERIOARĂ A LICEULUI - Îți oferă intimitatea de a face postări pe Facebook; nu ești licean dacă nu încerci cel puțin o dată pe zi o poză, din clasă, sau din parcul interior al liceului. De în zilele cu soare este cel mai plăcut loc, sau în timpul iernii, locul în care un om de zăpadă se poate observa de la toate ferestrele.

TERENUL DE SPORT SINTETIC - Vă place sportul? Mai ales dacă sunteți băieți, răspunsul e evident. Liceul nostru se mândrește cu noul teren sintetic ce abia așteaptă să fie testat.

SĂLILE MEDIA - Ai de făcut un proiect și nu vrei să scrii pagini întregi pentru că oricum nimeni nu va fi atent când le vei citi și ai prefera să faci o prezentare animată? Sălile media îți sar în ajutor. Chiar și atunci când nu ai "înțeles" opera la română și vrei să vezi filmul pentru a o aprofunda.

Giorgiana BLĂGAN
clasa a XI-a D

Cum să devii cel mai popular din liceu...

A fi cel mai popular în liceu ... probabil apogeul fiecărui licean. În fiecare zi prietenii noi, invitații la diferite evenimente, prieteni care mai de care adunați în horde pentru a-ți fura atenția și a-ți strânge mâna în văzul tuturor, să vadă lumea că el e în grupul lui "X-ulescu, Cel mai popular din liceu". Însă de la tipul ascuns în colțurile de nepătruns ale liceului sau de la tipul care are pe frunte tatuată eticheta "Tocilar antisocial" și până la cel mai popular din liceu este cale lungă.

La întrebarea adresată celor din jurul tău: "Cum fac să devin...?" , toți îți dau același sfat. Primul pas: fii drăguț cu toată lumea din jurul tău și fii tu însuși! :) E imposibil așa ceva! Fii drăguț cu tipul care ți-a aruncat cu o înghețată în față și răspunde-i

că ești bucuros că e cu aroma ta preferată, fii drăguț cu cel care ți-a pătat

cămașa albă răspunzându-i că "101 dalmațieni" e povestea ta preferată și mereu ți-ai dorit să ai pete la fel ca ei. Vrei să fii popular? Ia atitudine! Elimină-ți eticheta de toțilar demodat sau de șoa-rece de bibliotecă.

Pasul al doilea: Fii mereu cu zâmbetul pe buze; zâmbet după zâmbet aduce fericirea. Lumea se adună acolo unde este fericire. Vei fi mereu înconjurat de voie bună. Pregătește-ți glumițele, nu contează dacă nu sunt la locul lor; până la urmă și energia negativă atrage atenție. Cel mai prielnic moment pentru glumițe: cursul orelor.

Avantaje:

- Dacă gluma este 'bună', vei stârni hohote de râs și după câteva 'artificii' vei deveni tipul 'cool' care aduce bună dispoziție;



foto: Răzvan CRUCEANU
clasa a X-a B



foto: Răzvan CRUCEANU
clasa a X-a B

Dezavantaje:

- Există posibilitatea câștigării unor puncte în minus la purtare,
- În cazuri extreme îndrumarea către cabinetul directorului și câteva zile de eliminare,
- O frumoasă ascultare din toată materia sau faimoasa vorbă "Dacă tot ești așa vesel, vrei să predai tu în locul meu?"

Dar cum ce nu te omoară te face mai puternic, în cazul de față făcându-te

mai 'cool' și cu o doză de amintiri de neuitat, întrebarea este: De ce să nu încerci? Încă ceva! Folosește-te de magia puternică a vorbei poporului. Mai pe înțeles: bârfa, mai academic: zvonul. O cunoști deja pe fata care se ocupă cu acest domeniu? Ce poate să fie mai perfect?! Aruncă-i un zvon cum că ai luat parte la un eveniment important sau că te-ai întâlnit cu o celebritate. Nu contează că eveni-

mentul era în America sau că celebritatea a apărut într-o reclamă la pasta de dinți, cheia este să se audă foarte bine cuvintele: eveniment, important, celebritate. De aici, totul decurge de la sine. În urma a 3-4 zvonuri, ai devenit Regele popularitate și toată lumea e cu ochii pe tine.



foto: Andrei COCIORBĂ
clasa a X-a B

Cosmin-Alexandru DUMITRU
clasa a XI-a E

Învată să spui NU! Adolescentul despre sine...

Adolescență, o mulțime de trăiri, zâmbete, lacrimi, idei amestecate, stări controversate, o perioadă pe care mulți dintre noi am dorit-o și am așteptat-o fără să ne dăm seama de dificultățile ce o însoțesc. Cu toții am privit doar partea frumoasă a lucrurilor și am crezut într-o libertate necondiționată de care mulți nu știu să se bucure așa cum trebuie, transformând-o într-un comportament rebel.

Într-adevăr, adolescentul percepe această etapă a vieții ca pe o eliberare de sub protecția părinților, în care întâlnim și interacționăm cu diferite categorii

de persoane cărora prea ușor le oferim încrederea noastră. De aceea, în această perioadă avem parte și de cele mai mari dezamăgiri deoarece oamenii nu sunt diferiți, ci au idei diferite ce îi deosebesc, oameni cărora le oferim încredere, sprijin și chiar afecțiune, sperând zadarnic la un sentiment reciproc.

Totodată dificultățile mari provin din tendința adolescentului de a intra în anumite anturaje nu tocmai benefice, doar din curiozitate sau de teama de a nu fi izolat de restul și de a nu se simți străin. Ușor, ușor ne pierdem personalitatea,

felul de a fi, doar pentru a face ce fac toți și a nu fi considerat timid sau chiar ciudat. Însă un simplu cuvânt "NU" ar putea reprezenta soluția tuturor acestor vicii din adolescență. În mintea noastră, a tuturor ar trebui să răsună permanent: "Ce dacă eu nu fumez?" sau "Pentru ce să chiulesc?"

Doar cu o voință de fier și dorința de a nu fi ca restul, de a fi special și de a face lucruri care ne plac și care ne ajută, noi, adolescenții putem depăși aceste nesemnificative obstacole ale adolescenței.



Andreea DOGARU,
clasa a X-a D

foto: Georgiana BLĂGAN
clasa a XI-a D

Părinții între autoritate în exces și lipsa autorității

Discuția despre acest subiect aluneacă ușor spre una subiectivă. Noi, tinerii, putem vorbi din punctul nostru de vedere, despre modul în care dobândim una dintre metodele prezentate în titlu, sau despre cea pe care ne-am dori-o. Cu siguranță că nu am fi mulțumiți în niciuna dintre situații. Influența puternică a părinților din viațele noastre duce la dorința de libertate, iar lipsa ei la dorința de mai multă implicare. Astfel, sunt convinsă că o linie de mijloc ar fi perfectă atât pentru noi, cât și pentru părinții noștri. Zi de zi, discut cu prietenii sau colegii din liceu despre subiecte diverse și se ating uneori și idei despre modul în care sunt prezenți părinții în viața lor. Unii dintre ei se bucură de o libertate și încredere deplină, pe când alții sunt privați de aceste drepturi. În orice tabără ne-am afla, știm că în jurul nostru sunt tineri diferiți de noi. Autoritatea în exces pare să se desprindă din vârsta, ocupația și temperamentul părinților. Cei mai în vârstă sau cu meserii mai rigide cu siguranță se vor afla încadrați la categoria „exces”, spre deosebire de cei mai tineri, care pătrund pe piața muncii în domenii mai libere, mai deschise, care oferă copiilor încredere deplină. Dar, această catalogare nu reprezintă și o dogmă. Cu siguranță sunt abateri, iar acestea vin și de la temperamentul copilului.

În perioada adolescenței ne dorim acea independență și încredere mai mult ca oricând. Ne considerăm aproape-adulți și destul de maturi încât să luăm decizii și singuri. Ei bine, aici apa-

re, pentru unii, o problemă: părinții. În ochii lor, oricât de maturi am fi, vom apărea tot aceiași copii, dependenți de ei în orice, până și la desfăcutul capacului unei sticle cu suc. Încă nu am ajuns părinți și nici nu înțeleg acum prea bine acest termen. Dar, dacă ar fi să-l explic, aș pune înainte de toate cuvintele „prieten” și „confident”. Asta văd eu în părinți. Acei oameni care îți acceptă toate defectele și cu toate acestea vor ști să te apere întotdeauna. Exact asta vor și atunci când noi îi numim duri, închiși sau exigenți. Vor să ne protejeze cum știu ei mai bine. Unii printr-o exigență exagerată, alții prin a fi alături de noi, explicându-ne când am greșit, dar iertându-ne repede, fără a da dovadă de duritate prea mare. Cu toate că încerc să înțeleg ambele categorii de părinți, încă mă întreb dacă și ei la rândul lor nu aveau în tinerețe momente când doreau distracție, prietenii, iubire sau aventură. Și cu toate că am trăit în perioade diferite, adolescenții nu se diferențiază prea mult pentru că la bază stă același lucru: dorința de libertate. Și atunci, de ce nu privesc înapoi și nu ne lasă să trăim și pentru ei? Nu știu dacă să o pun pe baza unei ușoare urme de egoism sau tot pe ideea de protecție exagerată, dar cert este faptul că de schimbat opiniile nu prea are nimeni influența să o facă. Atunci când cineva le spune că exagerează sau că ar trebui să schimbe ceva din comportamentul lor, oricât de mare știu că este dreptatea respectivei persoane, își mențin părerea și afirmă clar că: „fiecare să-și crească copilul cum o vrea!”. De altă parte, stau

acei părinți care parcă trăiesc prin libertatea adolescenților. Le sunt prietenii, le știu secretele, le oferă încredere deplină și astfel au rețeta unui succes sigur: acel copil le va fi veșnic apropiat, spre deosebire de cel care trăiește într-o familie exigentă și care va fi mereu cuprins de teamă sau reticență când vine vorba de părinți. Deși ne dorim libertate, ne confruntăm iarăși cu o problemă. Unii adolescenți confirmă faptul că părinții lor sunt prea permisivi și simt că nu sunt interesați de ei. Astfel, trebuie să considerăm că nici exigența exagerată și nici lipsa totală a ei nu sunt variantele de a-ți educa adolescentul. Între cele două trebuie să existe o cale de mijloc înțeleasă de ambele categorii de vârstă dintr-o familie. Tânărul trebuie să știe că acasă există cineva care are posibilitatea să-i controleze viața și că părinții „au voie” să aplice metode de corecție, iar maturii să realizeze că influența lor prea mare în viața copiilor nu este benefică, astfel se poate crea un copil mereu dependent de părinți, timorat, care nu va avea capacitatea de a duce la bun sfârșit ceva singur pentru că știe că altcineva trebuie să-l controleze.

Acum însă, suntem tineri și nu știm ce înseamnă a fi părinți, dar ne pricepem la a da sfaturi. Mi-aș dori însă, ca peste ani, să recitesc acest articol (eu și copilul meu / copiii mei) și să constat dacă la șaptesprezece ani aveam aceeași părere despre ceea ce va însemna să fiu mamă și să reușesc să mă încadrez în acea categorie de mijloc, de părinte psiholog.

Job Shadow Day

Școala are un rol esențial în formarea tinerilor pentru viață, pentru inserția profesională în societate. De aceea, consilierea și orientarea profesională joa-



foto: Mădălina AMĂRIOAREI,
Daniela ROBU
clasa a XI-a D

că un rol important în educația elevilor, ajutându-i să se dezvolte și să-și formeze o imagine completă despre sine, despre rolul fiecăruia în societate.

În perioada 1-5 aprilie 2013, în timpul programului național „Să știi mai multe, să fii mai bun”, am participat, alături de alți 136 elevi din liceu, la proiectul Job Shadow Day la LIS coordonat de doamnele profesoare Cociorbă Luminița și Dumitru Doina. Acest proiect face parte din Programul internațional de orientare profesională Job Shadow Day® ediția a XI-a, un program Junior Achievement® România.

Job Shadow Day® este un parteneriat internațional între mediul educațional și

reală a economiei de piață. Ei au posibilitatea de a pătrunde în mediul de lucru al unei companii/instituții, de a veni în contact direct cu angajații, de a afla experiențe și modele de carieră profesională. Programul contribuie la pregătirea profesională a tinerilor în spiritul antreprenoriatului și al formării pentru o profesie, îi ajută pe elevi să aleagă mai bine propriul traseu profesional.

Cei 47 elevi din clasele a XI-a și a XII-a și 89 elevi din clasele IX - X din cadrul Liceului Teoretic “Ioan Slavici” Panciu au mers în shadowing la 14 instituții și companii partenere: Judecătoria Panciu, Parchetul de pe lângă Judecătoria Panciu, Birou Notar Public Lazăr Luana Irina, Poliția oraș Panciu, Spitalul Orășenesc Panciu, Autoservice DAC SA Panciu, Birou avocat Iacob Nicolae, Birou avocat Brînză Lucian Bogdan, Inspectoratul de Jandarmi al județului Vrancea, SC TRICOTTON JUNIOR SA, SC ANION SRL, Monitorul de Vrancea, Raiffeisen Bank sucursala Panciu, SAJ Vrancea - Punct de ambulanță Panciu, cărora li s-au alăturat corespondent local Monitorul de Vrancea Munteanu Daniela, psiholog Badiu Alice și părinții: Frunză Daniela - SAJ Vrancea, Roman Adriana - Salon Glamour, Manea Cristi - Crama Casa Panciu, Gegea Cornel Valentin - CFR Adjud, Furtună Tincuța - SC Zanfir SA. Cele mai dorite meserii/profesii ale elevilor au fost: polițist, procuror, judecător, medic, asistent, avocat, manager, mecanic auto. Activitatea de shadowing a fost în prealabil pregătită. Prin intermediul ghidului pus la dispoziție, elevii și-au analizat interesele, abilitățile și așteptările în raport cu meseria pe care și-ar dori să o practice în viitor. Au completat un CV și o fișă de evaluare a intereselor profesionale. După perioada petrecută în companie, au aflat dacă își mai doresc sau nu meseria aleasă. Ei au completat

online un formular de feedback aflat în contul deschis pe site-ul proiectului <http://www.jobshadow.ro/>, în urma căruia au primit certificate de participare. Majoritatea elevilor au fost foarte încântați încă de la început de această activitate, deoarece era ceva atractiv, interesant și diferit. Deși am fost foarte mulți, coordonatorul proiectului, doamna profesoară Cociorbă Luminița, a reușit să ne organizeze în așa fel încât toți să fim prezenți la instituțiile respective, conform protocolului semnat cu fiecare instituție în parte. Noi am stat în „umbra” doamnei Daniela Munteanu, corespondent local al ziarului Monitorul de Vrancea. Daniela dorea încă dinainte de această experiență să urmeze această profesie: “Am fost încântată să descopăr tainele acestei lumi, a jurnalismului în adevăratul sens al cuvântului, și nu ale



presei de scandal. Îmi doresc în continuare să urmez această meserie”. Impresii frumoase au și colegii noștri:

“A fost o experiență unică și frumoasă și îmi doresc să mai particip la astfel de activități” (Simona Teodorescu, IX D) „Participând la JSD am aflat mult mai multe despre profesia de avocat. Sper ca și în anii viitori să se deruleze acest proiect pentru ca și alți elevi să trăiască această experiență” (Hortolomei Angela, XII D).



comunitatea de afaceri prin intermediul căruia elevii se implică activ în lumea

„Această experiență are o importanță deosebită pentru noi tinerii deoarece putem privi cu mai mult realism spre viitorul nostru având mult mai multe informații și cunoștințe despre ceea ce presupune fiecare profesie în parte (Baniță Bianca Mihaela, XI D). „Este o imagine asupra unui loc de muncă pe care nu aș fi avut-o dacă școala nu mi-ar fi oferit această ocazie” (Gavrila Mariana Loredana XD). „Experiența JSD a însemnat șansa de a ști mai mult. Mi-a dat ocazia să mă informez mai bine decât aș fi reușit de una singură. Am rămas impresionată de organizarea și profesionalismul de care au dat dovadă membrii instituției” (Grigore Mădălina XII C). „JSD mi-a oferit ocazia să simt pe pielea mea ce înseamnă să fii polițist” (Dinu Anda). „Pentru mine experiența JSD mi-a întrecut toate așteptările. Nu credeam că există atâta muncă pentru niște sticle de vin. A fost o experiență frumoasă în care am învățat multe despre meseria de manager.” (elev XC). „JSD m-a ajutat să cunosc un om incredibil, dl judecător Stoica Mihai Florin și să aflu ce se întâmplă în sala de judecată. Totul a fost incredibil” (Barcan Cristina, XI D). „Acum știu sigur ce carieră voi urma. După această experiență pot

spune cu convingere că vreau să ajung judecător.” (Stoica Alexandra, XI D). „JSD a însemnat ceva unic și nu voi uita această experiență” (Gavrila Andreea IX E).

Și părinții au ținut să-și exprime pă-

rerea: „JSD este o experiență frumoasă, educativă în care copiii pot învăța multe lucruri interesante care le vor fi de folos în viitor.” (doamna Maria Gavrila - părinte), „Experiența JSD mi-a ajutat copilul să se gândească mai mult la meseria dorită și să poată vedea dacă i se potrivește.” (dna Teodorescu Didina - părinte), „Eu cred că JSD a fost o experiență frumoasă pentru copilul meu și mi-ar plăcea să aibă șansa și anul viitor să participe pentru a-și alege job-ul dorit și potrivit.” (doamna Nechifor Valerica)

„Proiectul poate fi considerat un exemplu de bună practică. Deși este la prima ediție în liceul nostru, a mobilizat un număr mare de elevi care au dovedit aptitudini de organizare, asumarea de responsabilități, respectarea termenelor și punctualitate. Totul a decurs conform planificării inițiale, elevii demonstrând încă o dată că pot aborda cu maximă seriozitate acțiunile/activitățile care prezintă un real interes pentru ei. Parteneriatul școală-familie-comunitate a funcționat perfect în timpul proiectului. Toate instituțiile și compa-

niile cu care am încheiat parteneriate și-au arătat disponibilitatea de a găzdui elevii noștri, de a le oferi o lecție de consiliere și orientare profesională reală. Părinții au semnat acordul de participare și ne-au fost alături pe perioada desfășurării activității.” ne-a declarat doamna profesoară Cociorbă Luminița.

Mulțumim liceului, coordonatorilor proiectului, tuturor companiilor și instituțiilor partenere și în aceeași măsură părinților pentru ocazia oferită, pentru susținerea educației antreprenoriale, economice și de orientare profesională.

Mădălina AMĂRIOAREI,
Daniela ROBU
clasa a XI-a D



Schimb de tineri România-Italia

O vacanță reușită este lucrul pe care ți-l ar dori orice tânăr, iar atunci când intervine oportunitatea de a face ceva inedit, nu stai prea mult pe gânduri. O astfel de șansă li s-a oferit câtorva elevi din liceul nostru.

Totul a început într-o zi geroasă de iarnă când, însoțiți de dna. prof. Luminița Cociorbă, membrii clubului IMPACT Perfect LIS au fost în vizită la Asociația Rom pentru Rom, actuala „Lumea lui Pinocchio”. Gazda noastră, Letiția Sabba, responsabil cu scrierea și implementarea de proiecte cu și pentru tineri, ne-a vorbit despre intenția de a aplica pentru un proiect de Schimb de tineri. Ne-a întrebat care sunt temele care ne-ar interesa cel mai mult și ne-a cerut sfatul cu privire la posibilele activități ale proiectului. Și astfel, visul unei zile de iarnă s-a transformat în realitate în toridele zile ale vacanței de vară, când șase elevi ai liceului, alături de alți patru foști elevi au participat la două Schimburi de tineri.

Primul proiect «Romania – Italia-youth passes around volunteering» (Tineretul îmbrățișează voluntariatul), (<https://www.facebook.com/groups/131969427002727/>) cofinanțat de Programul Tineret în Acțiune al ANPCDEFEP a fost implementat de Asociația Rom pentru Rom în parteneriat cu Asociația italiană IBO, și Liceul Teoretic «Ioan Slavici» din Panciu.

„Tineret în Acțiune” (Youth in Action) este programul Uniunii Europene care susține activitățile de învățare non-formala pentru tineri, prin finanțarea de proiecte care vizează promovarea cetățeniei active în rândul tinerilor. Acest



program cuprinde mai multe acțiuni printre care se numără și Acțiunea 1.1 „Schimburi de tineri”.

Un "Schimb de tineri" este un proiect care se bazează pe parteneriat transnațional care reunește grupuri de tineri din două sau mai multe țări. Este o modalitate prin care tinerii au ocazia de a acționa într-un mediu intercultural, alături de tineri provenind din alte țări și din alte medii și culturi, au ocazia de a colabora, de a discuta, de a dezbate, de a experimenta diversitatea culturală, diferențele, Europa. Și, de asemenea, au șansa de a se cunoaște pe ei înșiși în raport cu ceilalți, de a-și forma propriile impresii, de a combate prejudecăți sau stereotipuri despre alte culturi.

Schimbul la care au participat 20 de tineri din România (Panciu) și Italia (Ferrara) însoțiți de 4 lideri adulți, a durat 12 zile și a fost itinerant: București, Panciu și Iași. Împreună cu cei 10

tineri din Italia am desfășurat o serie de activități într-un mediu intercultural cu scopul de a exersa voluntariatul cu ajutorul metodelor de educație non-formală. La București am avut parte de o experiență unică participând la un laborator de teatru-forum facilitat de doi formatori de la Fundația Art Fusion București care ne-au ajutat să depășim barierele comunicării și timiditatea. Folosind deopotrivă limba română, italiana dar și engleza, am reușit să creăm și să punem în scenă două piese de teatru-forum. Festivitatea interculturală de la Panciu, ai cărei beneficiari au fost copiii din oraș, vizitele organizate în cele trei orașe pentru a le oferi ocazia prietenilor noștri italieni să ne cunoască, dar și serile în care am împărtășit reciproc din bunătățile culinare ale celor două țări au fost momente minunate pe care nu le vom uita niciodată. Impresiile tinerilor italieni au fost dintre cele mai frumoase.

Mi-a rămas în amintire reacția lui Agnese care, a fost convinsă cu greu de tatăl ei, unul dintre liderii grupului de italieni, să participe la schimb. Ne-a spus că auzise că românii sunt răi, hoți și certați cu igiena. Îi era teamă că i se va întâmpla ceva rău în România. Căldura și prietenia cu care a fost înconjurată de noi au făcut-o să înțeleagă că impresia ei era greșită și a făcut ca despărțirea să fie foarte grea pentru tot grupul. Lacrimile au apărut atunci în ochii tuturor. În ultima zi a schimbului am aflat că și cel de-al doilea schimb a fost aprobat și că urma să ne reîntâlnim la începutul lunii septembrie în Ferrara.

Și iată-ne în septembrie din nou la drum, de data aceasta cu destinația Italia, Ferrara. Cei mai mulți dintre noi am călătorit pentru prima oară cu avionul.

Proiectul implementat de Asociația CIRCI Ferrara în parteneriat cu Fundația IBO Italia și Asociația Rom pentru Rom, s-a numit Giovanni voluntari CittA'ttivi (<https://www.facebook.com/groups/153444578183471/?fref=ts>) și a avut ca scop un schimb de experiență în ceea ce privește voluntariatul al căror beneficiari sunt copiii.

Toate gesturile noastre de bune gazde pe care le-am manifestat față de prietenii italieni atunci când ne-au vizitat țara ne-au fost răsplătite din plin. Ne-au pregătit un șir lung de surprize frumoase. Am fost găzduiți în familiile lor și încă din primul moment am fost tratați ca niște vechi prieteni. Cele 12 zile petrecute în Ferrara au trecut pe nesimțite. Ne-am bucurat de experiența de a cunoaște locuri noi, cu obiceiuri, tradiții și cultură diferite de ale noastre.

Activitățile au fost dintre cele mai variate: o zi de plajă și o baie în marea Tireniană, treasure hunt în Venezia și Ferrara, laboratoare de interculturali-

tate și toleranță, laborator foto video și de *crêpes*, facilitate de francezi din regiunea Bretania, plimbări nocturne prin Ferrara, o seară la teatru în cel mai vechi și mai frumos teatru din Ferrara.

Tinerii italieni elevi și studenți deopotrivă, fac parte dintr-o trupă de teatru de amatori coordonată de mama unuia dintre participanții la schimb și, pe parcursul vacanței, pentru o perioadă de 7 zile fac voluntariat în „Estate bambini”(Vara copiilor) un parc în care, părinți și copii organizează diferite standuri și ateliere pentru cei mai mici locuitori ai Ferrarei. Prietenii noștri ne-

am implicat în activități ... a fost minunat!

"În acest schimb de tineri am avut ocazia să cunosc persoane minunate de care m-am atașat foarte mult. Mă bucur că, din străinii care am fost la început, am devenit un grup unit și îmi pare rău că se termină atât de repede" este de părere Anca.

"În urma acestui schimb am rămas cu o mulțime de amintiri frumoase." (Roxana)

În urma participării la cele două Schimburi am primit Certificate de competențe Youthpass, eliberate de Comisia Europeană.

Pentru această experiență unică și pentru clipele minunate petrecute împreună, elevii implicați în proiecte Grigoraș Andrei, Blăgan Georgiana, Grigoraș Anca, Grigoraș Roxana, Buciu Madălina, Furtună Cosmin, Alina aduc mulțumiri celor care au făcut ca un vis să devină realitate și care ne-au fost mereu alături, în special Letizia Sabba, Federica Gruppioni, președinta

Asociației „Rom pentru Rom” și doamnei prof. Cociorbă Luminița. Mii de mulțumiri Asociației CIRCI Ferrara, Giovannei și lui Marcello, cei doi profesori, lideri ai grupului de italieni.

au oferit șansa să participăm la această sărbătoare dedicată copiilor. Am avut onoarea să devenim și noi vedete în piesa de teatru pregătită de ei cu acest prilej „Hosteria de la Suerte” și să primim aplauze la scenă deschisă, atunci când ne-a fost anunțată participarea. De asemenea, am avut ocazia să reprezentăm România la Standul Voluntarilor Europeni. Au fost apreciate produsele românești cu care îi întâmpinam pe vizitatori dar și calitățile culinare. Însuși primarul Ferrarei a băut un pahar de limonadă preparat de noi, atunci când ne-a vizitat standul. Am fost protagoniștii unei conferințe de presă și a unui reportaj difuzat la postul TV local, am fost felicitați pentru modul în care ne-

Clișeele: simple vorbe?

Potrivit dicționarului, clișeul este o formulă stilistică banalizată din cauza repetării excesive. Câți dintre noi nu le folosim? În viața noastră, oriunde mergem, orice facem, orice spunem...la un moment dat totul pare un clișeu.

Cele mai cunoscute sunt acelea lingvistice, din relația copil-părinte, mai exact vorbele aruncate în vânt, conștient sau inconștient.

1. „Asta e o prostie!”,

Auzim des aceste cuvinte și oricât de inofensive ar părea, fiind repetate de un anumit număr de ori ne dau impresia că orice faptă a noastră este greșită, ajungând să ne critice personalitatea.

2. „Când eram de vârsta ta...”

Să auzim din gura părinților renumitele vorbe: „Când eram de vârsta ta...” sau „Pe vremea mea...” ne face să ne pierdem controlul, nu e așa? Deși la prima vedere par niște secvențe fără amprentă, copilul se simte într-un final obligat să trăiască într-o lume construită de părinți și mai rău, este nevoit să adopte niște principii și standarde învechite, care nu se potrivesc lumii moderne.

3. „Dar colegul tău ce notă a luat?”

O altă replică rostită inconștient de părinții noștri: „Dar colegul tău ce notă a luat?” Compararea cu un anumit coleg, sau orice altă persoană, ne face să ne pierdem încrederea de sine. Și nu numai...pe unii îi va descuraja în așa fel încât își vor pierde orice motivație pentru învățatură, ba chiar vor avea probleme în a se integra.

E valabilă și reciprocă, căci și copiii aruncă replici dure părinților. Mulți spun că există o scuză, vârsta fragedă. Să fie oare astfel? Printre vorbele care construiesc acest zid între generații, se află următoarele:

1. „De ce nu poți fi și tu ca mama/tatăl lui?”

Este o replică acidă, pentru că oricât de insensibil ai fi, doare să vezi cum propriul tău copil își dorește un alt părinte.

2. „Lasă-mă în pace! Nu ești șefa/șeful meu.”

Este o secvență folosită de absolut orice copil sau adolescent. Din start ridicăm o barieră între generații, iar părintele va simți că își pierde atât autoritatea asupra copilului, cât și respectul acestuia.

3. „Niciodată nu mă înțelegi!”

Deși poate nu o spunem întotdeauna cu aceste cuvinte, semnificația e aceeași: le reproșăm că nu reușesc să se adapteze la stilul nostru de viață, când de fapt în majoritatea cazurilor, nici noi nu reușim să ne adaptăm la al lor.



Nu trec neobservate nici clișeele din relația elev-profesor, acestea fiind în număr din ce în ce mai mare. De obicei, elevii mint în legătură cu temele, iar veșnica lor scuză este:

1. „Mi-am uitat tema acasă!”

Bineînțeles că și profesorul știe cum stau lucrurile, așadar uneori îi iartă pe elevi, în speranța că aceștia o vor lua pe drumul cel bun, alteleori îi sancționează.

2. „Mă lăsați să merg la toaletă?”

Un alt clișeu care este de înțeles la elevii din clasele primare... Însă acest prost obicei îl au până și elevii de liceu, care aparent cer voie să meargă la toaletă, dar știm cu toții că majoritatea au alte preocupări. Bineînțeles, există și excepții...

3. „Ne lăsați să plecăm acasă?”

O replică ce denotă clar dezinteresul adolescenților față de școală și tot ce ține de ea...
Ce mai e de spus?

Profesorii folosesc, de asemenea, diverse clișee în relația cu elevii:

1. „Dacă nu faceți liniște vă dau test/vă pun 2!”

Este o amenințare ce ne irită, pe care încercăm să nu o luăm în seamă, deoarece credem că e doar o vorbă. Până la proba contrarie...

2. „Dacă te mai întorci la colegul, îți pun 1 pentru copiat!”

Astfel ne amenință profesorii, dar pot să spun că deși este o replică extrem de uzuală, funcționează în majoritatea cazurilor.

3. Cuvintele „Scoateți o foaie de hârtie!”

într-adevăr ne doboară. Ce poate fi mai demoralizant decât un test surpriză?

În fond, de ce apelăm la clișee pentru a ne exprima, de ce le folosim atât de des? Poate din simplă lejeritate, poate ne e mai simplu să folosim cuvinte des auzite decât să căutăm altele simple și concise. Ce știm cu siguranță e că acestea nu vor dispărea, ci se vor înmulți cu timpul.

Elena-Cristina PÎSU
clasa a XI-a D



O poveste de Dragoste

O poveste de dragoste ...sună așa frumos. O mulțime de sentimente, trăiri, momente frumoase petrecute alături de cineva, vise, speranțe se ascund în acest titlu "generic" de poveste de dragoste. Totul a început poate într-o zi de joi sau de luni, oricum ziua nu contează, ci doar ce s-a petrecut atunci. Mă plimbam singură pe stradă sau mă duceam undeva ... Amintirile-mi sunt vagi acum, dar simt încă toamna caldă și frunzele ce cădeau ușor la adierea vântului. Atât de multe frunze căzute încât îți puteai pierde și gândul printre ele. Cred că mi-l și pierdusem când cineva a trecut și m-a trezit din visare cu o întrebare foarte banală: "Cât e ceasul?". Era un băiat grăbit. Deși aveam ceas la mână, am scos repede telefonul și i-am spus. El mi-a mulțumit, zâmbindu-mi, chiar amuzându-se nițel că, deși aveam ceas la mână, nu m-am uitat la el... Abia la câteva minute am realizat și eu ce se întâmplase.

Ca în orice poveste zilele au trecut... M-am gândit la zâmbetul lui, dar prea puțin ca să însemne ceva. Spre uimirea mea s-a întâmplat să-l revăd, chiar în liceul în care învățam. Culmea este că până atunci nici nu știam că el există. Venea spre mine ... în mintea mea era doar „panică, panică, panică”. Nu știam ce să fac, poate de asta nici nu am făcut nimic ... S-a apropiat de mine și mi-a spus „Ooo, tu ești fata cu ceas dar care degeaba îl are, dacă nu-l folosește”. Rușinată, l-am întrebat dacă învață aici ... Ce o fi fost în mintea mea când l-am întrebat asta nu îmi amintesc, dar acum când privesc în trecut îmi dau seama că începeam să mă îndragostesc. Și de aici povestea continuă ca orica-

re alta. Am început să vorbim și să ne întâlnim absolut „întâmplător” pe holuri mereu, și tot așa ... Până într-o zi când el m-a condus până în fața blocului unde locuiesc. Am mers noi, dar bineînțeles eu nu am urcat, cum fac de obicei, asta pentru că de obicei nimeni nu mă conducea acasă. Ne-am așezat pe bancă și am început să vorbim, să râdem, și deodată am simțit buzele lui lipite de ale mele într-un ușor prim sărut. A urmat un moment de tăcere, apoi eu, intimidată de cele întâmplate, m-am dus acasă. A doua zi la școală el a venit la mine, iar episodul de pe bancă s-a repetat. Atunci mi-am dat seama că era începutul unei frumoase povești

de dragoste.

Am început să ieșim după ore aproape zilnic. Ne înțelegeam atât de bine, încât uitam să ajung acasă, iar când ajungeam, continuam să vorbim la telefon. O dată cu venirea iernii a venit și primul „Te iubesc”, care a fost cel mai special cadou de Crăciun.

Am ajuns să fim nedespărțiți, cam asta face dragostea din oameni, îi apropie, îi face să se cunoască și să se iubească. Oricine se poate regăsi într-o astfel de poveste de dragoste, cât despre povestea mea, ea continuă și în prezent, la fel de intensă și plină de fericire.



foto: Marius GÎRLEANU
clasa a XII-a D

Echipa de redacție

Design și editare

Răzvan Marian CRUCEANU - X B
Andrei COCIORBĂ - X B

Realizatori de articole

Anda-Livia MERLOIU - XI E
Elena-Cristina PÎSU - XI D
Andreea DOGARU - X D
Cristina-Maria APOSTU - XI D
Iris TIRON - XI D
Teodora ANDRONIC - Absolventă LIS
Julia WATKINS - Absolventă LIS
Oana PINTILIE - Absolventă LIS
Alexandra PĂTRĂȘCAN - Absolventă LIS
Georgiana BLĂGAN - XI D
Alexandra STOICA - XII D
Simona Andreea POPA - IX D
Andreea CROITORU - XII D
Miruna TUTOVEANU - IX D
Georgiana-Daniela POSTOLACHE - XII D
Roxana DABIJA - XI E
Raluca PĂTRĂȘCANU - XI E
Cosmin Alexandru DUMITRU - XI E
Mădălina AMĂRIOAREI - XI D
Daniela ROBU - XI D
Anca-Elena GRIGORAȘ - X D
Gabriela IFRIM - XI E

Profesori coordonatori:

Elena MANOVICI
Andrei-Igor MANOVICI

Revistă tipărită cu sprijinul domnului Iulian NICA,
viceprimar al orașului Panciu

www.lispanciu.ro

Website Revista



Revista Liceului Teoretic "Ioan Slavici" Panciu